

Vörösvári Újság

Werischwarer Zeitung

II. évf. 2. szám

1996. február

Ára: 45 Ft

A TARTALOMBÓL:

Üljünk le egy szóra Grószné Krupp Erzsébet polgármesterrel – Önkormányzati hírek – Interjú Schuck Ede képviselővel – Interjú Zoltán atyával – Tüzek, ha gyúlnak – Házunk tája: a Községi Ház – Bemutatjuk a Német Nemzetiségi Vegyes Kórust – Iskola a határon (nekrológ a Klapka utcai iskoláról) – Fogarasy Mihály: A paraszti élet mindennapi szokásai (újabb részlet a Vörösvár-monográfiából magyarul) – Meine Kinderheit (Hidas György önéletrajzi írásának befejező része) – Kék hírek

Csokonai Vitéz Mihály

A fársáng búcsúszavai

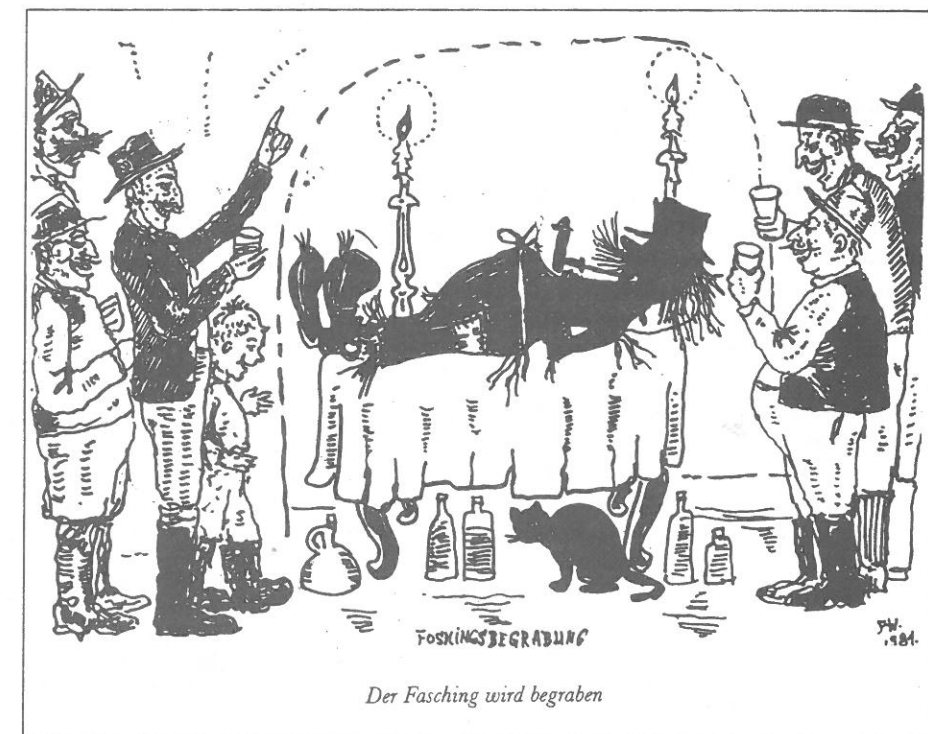
(részlet)

Üzik már a fársángot.
Bor, muzsika, tánc, multság,
Kedves törődés, fáradság,
Kik hajdan itt mulattatok,
A közhelyről oszoljatok!
Kongatják a harangot:
Üzik már a fársángot!

Fussatok hát, jó napok!
Tíz hete már, hogy vígsággal
Játszódtatok a világgal,
De itt lepnek a papok:
Fussatok hát, víg napok!

Piszt! minden táncpaloták!
Ürüljön boros asztalom,
Némuljon meg a cimbalom,
Szünjete meg, hahoták!
Piszt! minden táncpaloták!

Könyvhöz, dáma s gavallér!
Elég volt a sok ördögnek,
Kik belőletek köhögnek.
Itt van, itt van a szent pallér:
Könyvhöz, dáma s gavallér.

Itt a böjt: koplaljatok!
Itt van: s ízetlen olajja
A csókokat majd felnyalja.
Szent ételt is szopjatok:
Itt a böjt: koplaljatok!

Vége már a nőzésnek,
Kiknek nem jutott házaspár:
Úton-útfélen elég jár.
Csont azoknak, kik késnek:
Vége már a nőzésnek!

Enni kell a böjtbe is.
Azért ha ki szép párt lele,
Nem zsíros az - élhet vele.
Kukrikol a csirke!
Enni kell a böjtbe is!

Jaj, siessünk, híveim!
Mit érzek? - mi szent szag? - wer da?
Jaj! jön, - jön a hamvas szerda!
Béhamvazza szemeim:
Jaj, siessünk, híveim!

A mennyi itt a rossz nyelv, százan is kinyújtják lapátuknak, hogy a mások becsületét hordják el rajta – írja Mikszáth Kálmán A néhai bárány című novellájában. Manapság – rendszerváltás ide, rendszerváltás oda – a pletyka mint a kommunikáció egyik legősibb és leghatásosabb fajtája, éppoly népszerű, mint akár száz évvel ezelőtt a novellabeli Bodokon. A pletykának az a vonzereje, hogy semmiféle felelősséget nem ró ránk, mindamellett a legkisebb befektetéssel a legnagyobb eredményt hozza. Mértani haladványban nő. Csak tudni kell elhelyezni azt a kezdetben jelentéktelennek tűnő makulát, ami a végén akár egy ember erkölcsi likvidálásához is vezethet. A pletykát úgy kell megtervezni, hogy abban mindenképpen legyen némi igazság, hogy átmenjen a közvélemény lelkiismereti szűrőjén. Túl nehéz dolgunk nincs ezzel, ezt a szűrőt állandóan tágítja a rosszindulat és a kárörvendés. A pletykát nem csupán elhiszük: eleve el akarjuk hinni. A pletyka éppen ezért interaktív, nemcsak mi alakítjuk őt, ő is alakít minket. A pletykában az a rettenetes, hogy végül is soha nem lehet tudni, mi igaz belőle, mi nem. Így állandóan gyanakvóvá és cinrossá tesz minket. A pletykának egyetlen ellenszere van: a demokrácia, „a hozzáértő, dolgozó nép okos gyülekezetében hányni-vetni meg száz bajunk”. Ha nyíltan és őszintén merünk szólni a világ dolgairól, s nem fojtja leányduzzogással és suttogással szavunkat a félelem s a bizalmatlanság, ha szemébe merünk nézni egymásnak, és nem csak a csupasz háta mögött támad kedvünk az igazmondásra, ha mindennapi piti maffiáinkat, emberi gyengeségeinket fel merjük vállalni, és azokat – mert esendő az ember – másoknak is megbocsátjuk, ha nem háborodunk fel az őszinte szó fájdalmas, de tisztító hatású üzenetén, akkor többé nem lesz szükségünk a pletykára. Vagyis... mindig szükségünk lesz rá... Ne áltassuk magunkat. Nem vagyunk szentek. Szókratész is meggon-dolná ma már a méregpoharat.

A lighanem megszapordhattak kis hazánkban újabb időkben a Sós Pálok, akik mások bajából is csak hasznot húznak, elhalásszák a szegény ember leányának tulipános ládáját és kelengyét, a Baló Borcsák néhai Cukri báránkjából pedig ködmönt csináltatnak. Ha nem így lenne, bizonyonnan kevesebb lapátolnivalója akadna a rossz nyelveknek is.

F. A.

Üljünk le egy szóra

Grósné Krupp Erzsébet polgármesterrel

– Január 17-én szülői fórumot tartottak a Vásár téri iskolában, ahol ön is részt vett. A fórumon *Neubrandt István* igazgató a szülők elé tárta annak az általa készített elemzésnek az adatait, amely az oktatási intézmények önkormányzati támogatásának arányait vizsgálja. Az ő adatai szerint 1995-ben az egy gyerekre jutó önkormányzati támogatás mértéke a Templom téri iskolában 37 500 forint, a Vásár téri iskolában 23 200 forint volt. Ugyanakkor a pedagógusok bére átlagban 14%-kal volt több a Templom téren. Ön azt mondta, hogy a Hivatal birtokában más adatok vannak. Megtudhatnánk ezeket?

– Természetesen, sőt úgy gondolom, hogy mindenkinek érdeke a pontos adatok megismerése, ennek tisztázására a legalkalmasabb időpont az 1996. évi költségvetés tárgyalása lesz. Ha az igazgató úr adatai nem is felelnek meg teljes mértékben a valóságnak, kétségtelen, hogy a két iskola önkormányzati támogatása közötti különbség fennáll, és szükség van a korrekcióra. Figyelembe kell azonban venni a két intézmény eltérő adottságait, tárgyi és személyi feltételeit, pedagógiai programját is.

– A képviselő-testület jelenlévő tagjai – *Hámori József*, a Pénzügyi Bizottság és *Hargita Péter*, az Oktatási, Kulturális és Sportbizottság elnöke – szintén elismerték, hogy aránytalanságok voltak a tavalyi költségvetésben. Ön szerint miből adódhattak ezek?

– A tavalyi költségvetés összeállításakor még tapasztalatlan volt a testület, és elkövettük azt a hibát, hogy minden intézménynek nagyjából annyi támogatást adtunk, amennyit kért. Nem néztünk utána, hogy a működéséhez valójában mennyire is van szüksége. Megígérhetem, hogy az 1996. évi költségvetés tárgyalásakor sokkal körültekintőbben fogunk eljárni.

– A fórumon a szülők leginkább azt tartották méltánytalannak, hogy az ő iskolájukban kevesebb legyen a tanárok bére, mint máshol. Attól félnek ugyanis, hogy a tanárok egy része emiatt elhagyja majd az

intézményt, és az oktatás színvonala csökkenni fog. Elhangzott az is, hogy az esetleges bérbeli különbség abból adódhat, hogy a másik iskolában dologi kiadásokra fenntartott pénzüsségeket használtak fel a bérek emelésére...

– Mi ilyen döntést nem hoztunk, erre még az előző testület hatalmazta fel az intézmény vezetőjét, ami pénzügyileg teljesen szabálytalan volt. Azon leszünk, hogy a jövőben mindkét intézmény pedagógusai egyaránt megbecsülve érezhessék magukat. Amennyiben kiderül, hogy valóban elmaradások történtek bérfejlesztés terén, és nem csak az eltérő iskolai végzettségből és a tanárok életkorából származik a különbség – úgy tudom, a Templom téren több idősebb és több F kategóriás tanár tanít –, akkor azon leszünk, hogy az elmaradásokat pótoljuk.

– Az említett elemzést a képviselő-testület tagjai a novemberi testületi ülésen kapták meg, ahol *Neubrandt István* igazgató úr jelezte, hogy az írásos anyaghoz néhány szóbeli kiegészítést szeretne fűzni. Erre három percet kapott. Ezt – a szerinte méltánytalan és megalázó eljárást – később kemény hangú levélben kérte ki magának. Igaz-e, hogy ezért a levélért az igazgató úr figyelmeztetésben részesült?

– A képviselő-testületet aznap ülése nagyon sok fontos napirendi pontot tárgyaltunk. Az idő rövidsége nem tette lehetővé a nyolc oldalas elemzés hosszabb szóbeli kiegészítését. Az igazgató úr ezt egy rendkívül durva hangú levélben sérelmezte, amelyen több képviselő is felháborodott. Arra kértek, hogy egy szigorú hangú levélben válaszoljak, és ebben figyelmeztessem szereptévesztésére és stílusának elfogadhatatlanságára az intézmény vezetőjét.

– Vörösváron a költségvetés 63%-át kell az oktatási intézmények fenntartására fordítani. Sok ez, vagy kevés országos viszonylatban?

– Önmagában véve nem sok. A maradék összeget találok nagyon kevésnek, amit beruházásokra, fejlesztésekre lehet fordítani. Arányában teljesen megfelel az országos átlagnak.

– A szülői fórumon ismét felvetődött a kérdés: szükségünk van-e egyáltalán a nem alapellátást nyújtó oktatási intézményekre, a gimnáziumra és a szakképző iskolára? Önnek mi a véleménye erről?

– Ezek az intézmények a rangunkat, a tekintélyünket növelik a régióban, gyermekeinket továbbtanulási lehetőséghez, tanárainkat munkahelyhez juttatják. Én személy szerint támogatom mindkét iskola megtartását, tudva azt is, hogy Pest Megyei Önkormányzat szinte a csőd szélén áll, és nem valószínű, hogy átvénné őket. Pillanatnyilag tehát választási lehetőségünk sincs. Meg kell néznünk azonban, hogyan lehetne ezeket az intézményeket gazdaságosabban működtetni. Gondolok itt például arra, hogy a szakképző iskola konyháját – ami nem dolgozik teljes kapacitással – esetleg bezárnánk, a gimnázium konyháját pedig jobban bevonnánk a közétkeztetésbe.

– Nem lenne-e gazdaságosabb a konyhákat magánkézbe adni, és úgy működtetni?

– Ez is szóba került már, egyelőre azonban községi irányítás alatt marad a gyermekélelmezés. A konyhák vezetői úgy nyilatkoztak, hogy megpróbálják a gazdasági évet veszteség nélkül zárni.

– **Az OKSB elnöke a szülői fórumon ismét felvetette egy 12 osztályos iskola létrehozásának gondolatát a képzési központban. Hogyan vélekedik erről?**

– Ez nemcsak azon múlik, hogy nekünk milyen elképzeléseink vannak, hanem azon is, hogy egyáltalán van-e erre igény. Szerintem az elképzelés nem rossz, egy racionálisabb működtetést eredményezne a két nemzetiségi iskola összevonása. Ezt egyelőre egyik intézmény pedagógusai sem szeretnék, de elképzelhető, hogy az oktatási törvény módosulása rá fogja kényszeríteni az iskolák vezetőit arra, hogy ismét napirendre tűzzék a 12 osztályos iskola megvalósításának gondolatát.

– **Az NNKK bővítése mindenestre változatlanul folyik tovább. Mi az, ami most épül?**

– A 3. ütem keretében négy tanterem épül most fel 25 millió forint költséggel. Ebből 10 millió forint az állami céltámogatás összege. Ez elveszett volna, ha nem adtuk volna be az igényt tanterembővítésre, ugyanakkor a lapos tetőt mindenképpen fel kellett volna újítani, ami szintén bekerült volna legalább 10 millió forintba.

– **A 4. ütemben kerülne sor a tetőtér beépítésére?**

– Nem. A 4. ütemben a sportcsarnok fog felépülni, de azt hiszem, erre már nem ebben a választási ciklusban kerül majd sor.

– **Ha már a sportcsarnoknál tartunk... Sokan nem értik Vörösváron, hogy a Klapka utcai iskola és sportcsarnok eladásakor miért fogadta el a testület a pályázó ajánlatait (68,8 millió Ft – 65,5 millió Ft) közül a kisebb összegűt? Az emberek találgatásokba kezdtek, hová lett a három millió...?**

– A 65,5 millió forintot a pályázó egy összegben január végéig kifizette. A másik változat úgy szólt, hogy *három hónap alatt és részletekben* fizeti ki az összeget. A két testület az egy összegű azonnali fizetés mellett döntött, Szentivánnak ugyanis sürgősen kell a pénz a Szabadság úti iskola bővítéséhez. A 65,5 millió forint ránk eső részét mi egyelőre nem használjuk fel, hanem bankban helyezük el, ahol három hónap alatt pont annyit fog kamatozni, mint amennyi a két összeg közti különbség ránk eső része. Azaz Vörösvár nem veszített azáltal, hogy a kisebb összegű ajánlatot fogadtuk el, hiszen a kamatok kiegyenlítik a különbséget.

– **Nemrégiben fogadta el a testület az új súlyadót is. Ez nagy felzúdulást keltett a vörösvári autósokban. Miért kellett 500 forintra emelni az adót, amikor másutt – így Csabán is – csak 400 forintban határozták meg azt?**

– A központi rendelet szerint 400 és 800 forint között kell meghatározniuk az önkormányzatoknak az adó mértékét. A 400 a kötelező minimum. Ennek csak az 50%-a marad az önkormányzatnál, a 400 forinton

felüli rész viszont teljes egészében. Ezért útjaink állapotára való tekintettel nem a minimumban, hanem 500 forintban állapítottuk meg az adót. Ebből 300 forint marad Vörösváron. Az így befolyó összeget utépítésre használjuk fel. Ez az összeg egyébként tavaly 6 millió forint volt.

– **Az újság múlt havi számában dr. Gábeli Zoltánné, a Környezetvédő Egyesület elnöke a búcsú elköltöztetése mellett érvelt. Ő a búcsú új helyéül a Klapka utcát javasolja. Önnek mi a véleménye: Klapka utca vagy Szabadság út?**

– Megközelítés szempontjából jobbnak találok ez utóbbit. Egyébként én a régi helyet továbbra is alkalmasnak tartom a búcsú megrendezésére, gondolva a kialakult évtizedes hagyományokra, szokásokra. Talán az ott lakók többsége is el tudná viselni még egy darabig a búcsúval járó kellemetlenségeket.

– **Ugyanebben a számban dr. Gábeli Zoltán képviselő elmarasztalta a Hivatalt, hogy a kiszabott bírságokból még egyetlenegy sem hajtott be. Igaz ez?**

– Nem. A Hivatal eddig minden esetben gondoskodott az általa kivett pénzbírságok behajtásáról.

– **A képviselő-testület decemberben önt egy éves munkájának elismeréseként nagyobb összegű jutalomban részesítette. Mekkora ez az összeg?**

– Bruttó 450 ezer forint, ami négy havi illetményemnek felel meg. A levonások után természetesen ennek az összegnek még a felét sem kaptam meg. Egy ilyen nagyságrendű összegnél az emberék fantáziája megindul, van aki soknak, van aki kevésnek tartja. Ha valaki ismeri azt a munkát, amit én itt ez elmúlt egy év alatt végeztem, akár tartalomban, akár időben, gondolva a rengeteg közszereplésre, munkával töltött hétvégére, az nem hiszem, hogy méltánytalanul soknak tartja ezt az összeget.

– **Hány képviselő volt ellene az ön megjutalmazásának?**

– A jelenlévő 14 képviselő közül 11-en mellette voltak, hárman tartózkodtak a szavazástól.

– **Kapott-e a régióban máshol is hasonló mértékű jutalmat polgármester?**

– Tudomásom szerint a környező községek legtöbbikében anyagilag is elismerte a képviselő-testület a polgármesterek munkáját. Van ahol több, van ahol kevesebb jutalmat szavaztak meg a számukra.

– **Milyen pénzügyi keret terhére történt az ön megjutalmazása?**

– Ez az összeg a Polgármesteri Hivatal bérmaradványából került ki, amelyet csak bérre és jutalmakra lehet felhasználni.

– **Kaptak-e a képviselők is jutalmat?**

– Nem. Nem kaptak.

F. A.

Elnézést kérünk azon Kedves Előfizetőinktől, akik újságunk januári számát késve kapták meg. Azon leszünk, hogy hasonló eset máskor ne fordulhasson elő.

(a szerk.)

Hírek röviden

Farsangi naptár

Január 13. A Gradus Óvoda bálja

Január 20. Svábbál a Heimatverein és a Német Kisebbségi Önkormányzat rendezésében

Január 26. A Pilisvörösvári Fúvószenekar bállal egybekötött évzáró közgyűlése

Február 3. Svábbál a Pilisvörösvári Fúvószenekar szervezésében

Február 3. A Templom téri óvoda bálja (a Közösségi Ház I. emeletén)

Február 4. A Szent István úti óvoda bálja (a gimnáziumban)

Február 9-10. A Vásár téri iskola bálja (az iskola tornatermében)

Február 10. A Rákóczi úti óvoda bálja

Február 16. A Muttnyánszky Ádám Szakképző iskola szalagavató bálja

Február 17. Vállalkozók bálja

Február 18. A Nyugdíjasok Klubjának bálja

Február 19. A Templom téri iskola bálja

A bálók a zárójelben jelzettek kivételével a Közösségi Ház nagytermében kerültek megrendezésre.

Egyéb események

Január 14-én tartotta a Pilisvörösvári Horgászegyesület éves közgyűlését.

Január 20-án a Vásár téri iskola Csutka Színpada Budaörsön első helyezést ért el a KI MIT TUD? területi fordulóján Rómejó és Dzsúlija című paródiájával, és továbbjutott Százhalombattára, a megyei döntőbe.

Január 26-án Jandó Jenő zongoraművész tartott koncertet a zeneiskolában.

Január 27-én nyílt meg a Gilde sörözőben Fetter István amatőr festő kiállítása.

Január 28-án az MDF vendégei voltak a Közösségi Házban Bogárdi Zoltán, Kónya Imre és Pusztai Erzsébet.

Február 2-án a Közösségi házban jótékonyági hangversenyt tartottak a januári tűzesetek károsultjainak megsegítésére. A rendezvény védnöke Grószné Krupp Erzsébet polgármester volt. A műsorban felléptek: Peller Anna, a Bolero, a Bravi Buam, az Ifjúsági Fúvószenekar, a Pilischer Sramli, a Pilisvörösvári Fúvószenekar, a Schwäbische Jungs és az Ungarndeutsche Jungs.

Február 23-án a Cziffra György Zeneiskola és Művészeti Iskola hangversenysorozatának keretében a Budapesti Rézfúvós Kvintett koncertjére kerül sor.

Önkormányzati hírek

A képviselő-testület január 19-i rendkívüli üléséről jelentjük

A déli 12 órára meghirdetett ülés félóra késéssel kezdődött a polgármester asszony és a jegyző úr elfoglaltsága miatt, akik Pilis-szentivánon a Klapka utcai ingatlan vételárának előlegét (4,5 millió forint) vették át.

Krupp László képviselő napirend előtti felszólalásában felhívta a polgármester asszony figyelmét arra, hogy a szerződésben nem előlegről, hanem a teljes vételár kifizetéséről volt szó.

Grószné Krupp Erzsébet polgármester megnyugtatta a testületet, hogy a vevő a pályázatnak megfelelően január 31-éig a teljes vételárát kiegyenlíti, ellenkező esetben büntetőkamatot kell fizetnie.

A képviselő-testület az **első napirendi pontban** a csatornadíj megállapításáról tárgyalt.

Schuck Ede képviselő, a GTB elnöke előterjesztésében figyelmeztette a testületet a döntés halaszthatatlanságára, mert a határidő (január 21.) lejárta után elesünk az állami támogatástól. Javasolta, hogy a képviselő-testület a csatornahasználati díjat 1996-ban köbméterenként 140 Ft+ÁFA-ban maximalizálja. Ezt az összeget fogja mérsékelni az állami támogatás, melynek mértéke egyelőre még ismeretlen. A GTB elnöke azt is javasolta a testületnek, hogy az illegális bekötések megakadályozására tegyék kötelezővé mindenki számára a csatornadíj fizetését.

Horváth Miklós, a Községgondnokság vezetője elmondta, hogy Vörösváron a már meglévő csatornahálózat működtetése többbe kerül a köbméterenkénti 140 forintnál: jelenleg 170 Ft+ÁFA körüli a ráfordítás összege. A problémát az okozza, hogy a fogyasztóknál mért vízmennyiség és a szennyvíztisztító telepen mért mennyiség között jelentős – hozzávetőlegesen egyharmadnyi – különbség van, ami adódhat egyrészt az esetleges illegális rákötésekből, másrészt abból, hogy a hálózat nem teljesen zárt, és beszivárgások történhetnek. Már 1993-ban gondok voltak a hálózattal, akkor napi 30 m³ víz szivárgott be, amit később lecsökkentettek 10 m³-re. Tavasszal az olvadáskor ismét nagyobb mennyiségű víz került a rendszerbe. Több-ször kérte a hibák kijavítását, de nem talált meghallgatásra. A legutóbbi szakaszt éppen ezért már át sem vette. A Községgondnokság vezetője kérte a testület segítségét a probléma megoldásában.

Heim Márton képviselő, a Környezetvédelmi Bizottság tagja szóvá tette, hogy ha

nem zár jól a csatornarendszer, az súlyos természetvédelmi problémát jelent, hiszen ha a csövekbe bármi bejuthat, azt sem tudjuk megakadályozni, hogy a szennyvíz utat találjon magának kifelé is. Így szennyező anyagok kerülhetnek a talajba.

Horváth József képviselő felhívta a figyelmet arra, hogy egy-egy csatornaszakasz átadásakor nyomáspróbát kell tartani. Ha a nyomáspróba sikerül, akkor kizárt, hogy a csatornába víz tudjon szivárogni.

Grószné Krupp Erzsébet polgármester felvetette annak a lehetőségét is, hogy a fogyasztóknál mért és a szennyvíztisztítóban megjelenő vízmennyiség közti különbség esetleg a szippantókocsik által kiürített szennyvíz bizonytalan számlázásából is eredhet. A telep mérőműszere ugyanis a szippantókocsik által kiürített szennyvizet is méri.

Horváth Miklós kijelentette, hogy ez nem fordulhat elő, mert mindent szabályosan számláznak és ellenőrznek.

Kárpáti János képviselő arra hívta fel a figyelmet, hogy a község lakosságának romló szociális helyzete miatt nem lehet kötelezővé tenni a csatornadíj fizetését azok számára, akik kifizették ugyan a belépési összeget, de nem kötnek rá a hálózatra.

Hargita Péter képviselő szerint, ha az emberek rájönnek arra, hogy nem fogják tudni fizetni a csatornadíjat, egyszerűen nem fognak beszállni a csatornatársulatba.

Gordos Dénes képviselő javasolta, hogy hallgattassék meg a másik fél is, azaz a vitát a Csatornatársulat elnöke, *Maráth Ottó* képviselő jelenlétében folytassák, egyúttal indítványozta a GTB előterjesztésének elfogadását a csatornadíj összegére vonatkozóan.

A testület az előterjesztést 9 igen, 4 nem szavazattal 2 tartózkodás mellett elfogadta.

Schuck Ede képviselő jelezte, hogy a GTB az ügyben februárban újabb előterjesztést tesz majd.

A határozat szövege:

A képviselő-testület megállapítja a csatornahasználati díjat. 1996. évi hatósági ár: 140,- Ft/m³ + ÁFA.

A megállapított díjat a szolgáltatónak lakossági fogyasztók részére olyan mértékben kell csökkenteni, amilyen támogatást a díj mérséklésére kap.

A második napirendi pontban a temető bővítéséről tárgyalt a testület.

Schuck Ede képviselő az újonnan kialakítandó parcellák kapcsán (a tervrajzot a képviselők előzetesen megkapták) hangsúlyozta a temetői utak építésének a fontosságát. Bejelentette, hogy a temető üzemeltetője saját költségén kolumbáriumot kíván építeni, amelynek alsó részében katonai sírok kapnának helyet, a felső rész pedig urnás temetésre adna lehetőséget. Javasolta továbbá, hogy a temető bejáratánál, valamint a halottasház előtt lévő keresztet a körülöttük lévő néhány m² területtel együtt, külön helyrajzi számon kerüljenek vissza a Pilisvörösvári Római Katolikus Egyházközség tulajdonába.

Hámori József képviselő figyelmeztette a testületet arra, hogy rendezni kell az új parcellák kialakításakor a tulajdonviszonyokat, mert azok magánterületeket is magukban foglalnak. (A képviselő úr bejelentette továbbá, hogy a közeljövőben az egyházközség ellenszolgáltatás nélkül visszakapja a Kálvária-hegyet, mintegy 4,5 hektár területtel.)

A testület rövid vita után a határozatot 15 egyhangú igen szavazattal fogadta el.

Részlet a határozat szövegéből:

A képviselő-testület a 6-os parcella lezárásaként a jelenlegihez további egy sor egyes sírhely elhelyezését határozza el, melyben a sorok irányulása megegyezik a jelenlegivel. Elfogadja továbbá a 21, 22, 23 és 24-es számú sírhelyparcellák sírhelykiosztási és sírhelykitűzési tervét, azzal, hogy fentiek miatt az egész eltolódik 1,70 méterrel a jelenlegi temetőhatárig bezárólga.

A harmadik napirendi pontban a képviselő-testület 13 igen és 1 nem szavazattal mellett határozott arról, hogy tárgyalásokat kezd a Teke presszó önkormányzati tulajdonba vételéről.

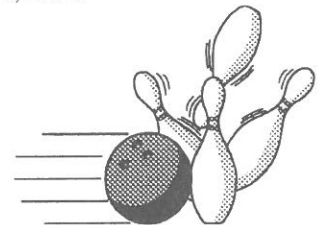
Horváth József képviselő a téma kapcsán hangsúlyozta, hogy meg kellene szüntetni az összes közös tulajdont Vörösváron. (A Teke presszó is ilyen: a telek az önkormányzat tulajdonában van.)

Gordos Dénes képviselő is támogatta az épület megvásárlását, és javasolta, hogy azt kulturális és oktatási célra, vagy szolgálati lakás kialakítására használják fel.

Hargita Péter képviselő indítványozta, hogy az épületet csak a költségvetés elfogadása után, annak ismeretében vásárolják meg.

A határozat szövege:

A képviselő-testület felhatalmazza a polgármestert arra, hogy a Teke eszpresszó megvételére vonatkozóan folytasson előzetes tárgyalást az építetőkkel, melyben a tárgyalási alap 2,4 mFt.

Negyedik napirendi pontban a képviselő-testület ez évi ülésrendjéről kezdődött vita.

Keszleri József alpolgármester – aki a polgármester asszony néhány perces távollétében, a testület történetében első ízben vette át az ülés vezetését – szóvá tette, hogy a Szervezeti és Működési Szabályzat alapján mindenképpen el kell fogadtatni az ülés-tervet. Több képviselő viszont úgy látta jónak, hogy további bizottsági egyeztetésekre kerüljön sor. A testület ez utóbbi javaslatot támogatta.

„Hozzászoktam ahhoz, hogy tevékeny életet éljek...”

Interjú Schuck Ede képviselővel

– Ön a képviselő-testület legidősebb tagja, részt vesz két bizottság munkájában is, ezenkívül a Takarékszövetkezet Felügyelő Bizottságának elnöke, a fűvőszekar titkára, valamint egyházközségi képviselő. Hogyan bírja mindezt energiával?

– Őszintén megmondom, nagyon be kell osztanom az energiámat, hogy amit elvállaltam, azt becsületesen, tisztességesen elvégezhessem, mert ezek a munkakörök egész embert kívánnak. Mióta nyugdíjba mentem, azóta is reggeltől estig talpon vagyok, reggel fél hétkor kelek, és közéleti feladataim elvégzése után még a magánpraxisomat is folytatom: építésztervező vagyok, közel negyven évig dolgoztam ebben a szakmában.

– Mi készíti arra, hogy nyugdíjasként is ilyen aktív életet éljen, és ennyi felelősséget vállaljon magára?

– Hozzászoktam ahhoz, hogy tevékeny életet éljek, ha hirtelen mindent abba kellene hagynom, nagyon rosszul érezném magam. Pályafutásom során sok felelősségteljes munkakört töltöttem be. Külső szakértőként részt vettem államigazgatási eljárásokban, de ide sorolom futballbírói tevékenységemet is.

– Ön a Gazdasági és Településfejlesztési Bizottság elnöke. Milyen ügyekkel foglalkozik ez a bizottság?

– Elsősorban beruházásokkal és fejlesztésekkel, de az előbbieken kívül foglalkozunk még reklamációkkal, lakossági bejelentések kivizsgálásával is. Az egyik legnagyobb kihívást számunkra a településfejlesztés jelenti. Minél nagyobb területen, minél elnyújtottabban kerül el egy település, annál több pénzbe kerül ott az önkormányzatnak az infrastruktúra fejlesztése. Kétszáz évvel ezelőtt ez a falu még centrális elrendezésű volt, az elmúlt évtizedekben annyira kiterjedt, hogy ma már igen nehéz összefogni.

– Melyek azok a feladatok, problémák, amelyek az utóbbi időben sok munkát adtak a bizottságnak?

– A legtöbbet a jelenleg szűk kapacitással rendelkező szennyvíztisztító telep bővítésével foglalkoztunk. Hosszas és alapos előkészítő munka előzte meg a szóban forgó beruházás

megkezdését. A kivitelező felvonult, megkezdte a munkálatokat, s remélem, a vállalt határidőre el is készül velük.

– Mekkora lesz a szennyvíztisztító telep kapacitása?

– A meglévő pilisvörösvári szennyvíztisztító telep kapacitását 2000 m³/napra bővítjük, melyen belül 100 m³/nap szippantott szennyvíz fogadását is biztosítani kell. Eddigi ismereteink szerint a rendelkezésre álló területen a telep bővítése 3000 m³/nap kapacitásig megoldható. A technológia megválasztásánál figyelembe kell venni azt is, hogy megfelelő védőtávolság legyen a lakóterület és a telep között.

– Hol tart jelenleg a szennyvízcsatornahálózat építése?

– Az előző képviselő-testület által elfogadott tervek szerint 17,4 km csatorna építése szerepel az első ütemben, melynek 110 millió Ft a teljes bekerülési költsége. Túlszervezés következtében 5 km-rel több csatornaszakasz megépítése szükséges, amely az érvényes vállalkozói szerződésben nem szerepel. A tényleges kivitelezés I. üteme a végéhez közeledik. Az időpontot pontosan meghatározni nem áll módomban.

– Kötelező-e beszállni mindenkinek a csatornatársulatba?

– Ha egy utcában a beszervezettség mértéke eléri a 67%-ot, akkor mindenkinek kötelező belépni a társulatba, és befizetni a belépési díjat. Ez az I. ütem esetében 55 000 forintot jelentett ingatlanonként.

– Mivel fogják mérni a szennyvíz mennyiségét? „Szennyvízórával”?

– A szennyvíz mennyiségét a bemenő vízmennyiség alapján állapítják majd meg. Sajnos, az erről szóló rendelet szövege úgy szól, hogy a bemenő vízmennyiség 100%-át kell elszámolni szennyvíznek.

– Eszerint, ha valaki a konyhakertjét öntözi vagy az állatait itatja, azt ugyanúgy veszik, mintha a csatornába eresztené a vizet? Ez így elég drága mulatság lesz...

– Véleményünk szerint ez nagyon igazságtalan, amit szóvá tettünk *Nikolits István* miniszternek, országgyűlési képviselőnek, hiszen ez sérti a kiskerttel rendelkező polgárokat.

– Ki szabja meg a csatornadíjat, az állam vagy az önkormányzat?

– A csatornadíjat az országban mindenütt központilag állapítják meg.

– Milyen fontos kérdések várnak még megoldásra a jövőben Vörösváron?

– A fiatalok első lakáshoz juttatásának megoldása az egyik legfontosabb szociálpolitikai kérdés.

– A lakáshoz jutást az is megnehezíti, hogy kevés a beépíthető telek...

– Sajnos az önkormányzat túlnyomórészt külterületekkel rendelkezik. Véleményem szerint az előző testület jól közelítette meg ezt a kérdést, amikor terve vette a futballpálya mögötti belterületek lakóterületté alakítását. Az itt lévő telkek túl keskenyek, azok nagy részén építkezni nem lehet. Véleményem szerint folytatnunk kellene a tárgyalásokat az érintett területek tulajdonosaival a nadrágszíjparcellák összevonására, utcák nyitására és lakótelkek kialakítására. Az

önkormányzatnak nincs arra pénze, hogy ezt a területet megvegye, a tulajdonosokat meg kellene győzni arról, hogy ők is jól járnának a terület rendezésével, hiszen házépítésre alkalmas telkeket lehetne rajta kialakítani.

– Külterületet nem lehetne belterületté nyilvánítani?

– Erre is van példa. Több bizottság javaslatára tavaly szeptemberben az önkormányzat az Arany János utcától a gázfogadó állomásig húzódó területet belterületté, a Csobánkai úton lévő transzformátorállomásig húzódó részt pedig vállalkozási területté nyilvánította, és megkezdte a mintegy 20-25 hektár nagyságú terület rendezését. Az építési telkek kialakítása mellett kereskedelmi-szolgáltatási-kulturális-szociális jellegű vállalkozások létrehozására nyílik itt lehetőség. Az önkormányzatnak is módjában áll, hogy területeket szerezzen saját fejlesztési igényeinek kielégítésére. A külterületen lévő szántóföldek felosztása folyamán a GTB állandó kapcsolatot tart a helyi Földosztó Bizottság vezetőjével, *iff. Müller Márton* úrral azért, hogy egyes személyek az átlagosnál nagyobb, illetve több területet ne kaphassanak mások rovására. Véleményem szerint ennek megelőzésére csak a terület egy részét szabad lakóterületté alakítani, a többit meg kell hagyni vállalkozói övezetnek.

– Ha jól értem, a trükk abból áll, hogy egyesek felvásárolják a szántóföldeket, és amikor az önkormányzat lakóterületté nyilvánítja azokat, akkor lakótelkekre parcellázzák, és sokszoros áron adnak túl az egészen?

– A lehetőség fennáll, jogilag nem kifogásolható, hiszen végső soron a tulajdonos itt ősi jussát kapja vissza, amivel szabadon rendelkezik.

– Hogyan lehetne mégis elejét venni a spekulációnak?

– Amíg a földrendezés nem történik meg, addig itt mindig problémák lesznek. Ha valaki ma például mezőgazdasági művelés alá akar vonni egy területet, annak a sorsa teljesen bizonytalan. A bizonytalanra pedig nem tud beruházni. Meg kellene értenie a kormányknak is, a szakhatóságoknak is, hogy ha ezt a problémát nagyon rövid időn belül nem oldják meg, akkor nemcsak a mezőgazdasági, de az ipari fejlődés is megáll Vörösváron.

– Ön a Pénzügyi Bizottságnak is a tagja, kialakította-e már a bizottság 1996. évi költségvetési koncepcióját?

– Az 1996. évre vonatkozó koncepciót a képviselő-testület már megtárgyalta és elfogadta. Az új koncepció elvek elfogadásával egyidejűleg a Pénzügyi Bizottsággal együtt megkezdjük a részletes előirányzatok megtárgyalását az érintettekkel külön-külön a már ismert állami normatívák alapján.

– Önt nemrég neveztek ki tanácsnoknak, mit jelent ez a cím, és milyen feladatokkal jár?

– E kinevezéssel az eddigi munkámat ismerte el a képviselő-testület. Új feladatokkal a kinevezés nem jár, nagyobb hatáskört biztosít. Egyben kötelez arra, hogy a jövőben is ugyanolyan intenzitással és lelkiismeretességgel dolgozzam, mint eddig.

F. A.

„Az Isten fölhozza napját
jókra, rosszakra egyaránt.”

Interjú **Boros Zoltán**
tiszteendő úrral

– Zoltán atya, az ön hivatalos egyházi címe: adminisztratív plébános. Mit jelent ez pontosan?

– Egyszerűen fogalmazva: még fiatal vagyok ahhoz, hogy a püspök úr egy ilyen nagy településre véglegesen kinevezzen plébánosnak. Mondhatjuk úgy is, hogy most a próba-időmet töltöm. Ha a püspök úr úgy ítéli meg, hogy erre a feladatra nem vagyok teljes mértékben alkalmas, áthelyeztethet más hívő közösség élére.

– Beleszólhat-e egyáltalán egy pap abba, hogy hová helyezték őt?

– Ameddig káplán az ember, addig nem nagyon. Tőlem sem kérdezték meg először, hogy hová szeretnék menni. A püspök úr csak annyit mondott: Budakeszi. A második alkalommal azonban már kikérte a véleményemet: mit szólnék hozzá, ha Vörösvárra helyezne át? Megmondom őszintén, nekem ez akkor nem nagyon tetszett, de korántsem Vörösvár miatt, hanem addigra nagyon megszerettem Budakeszit, és sajnáltam, hogy el kellett onnan jönnöm. Mostanra természetesen Vörösvárt is megszerettem.

– A faluban három templom is van, hogyan győzi munkáival?

– Szerencsére van két nyugdíjas paptársam, akikkel felváltva szoktunk misézni: Geiger atyával, a volt csobánkai plébánossal a nagytemplomban, Eördögh atyával, aki a Szent Erzsébet Otthonban lakik, a ligeti templomban. A bányatelepi templomban pedig a szántói plébános szokott misét tartani. Félfélig volt nálunk egy papnövendék is, aki a gyakorlati idejét töltötte itt, aki segítséget jelent továbbá az egyházközi képviselő-testület tevékenysége. Ez a laikusokból álló testület főleg a gazdasági ügyekkel és szervezési feladatokkal foglalkozik.

– Rövid időn belül három plébánost temetünk el, úgy tűnik, a papság előregedett...

– Valóban sok pap elérte már a nyugdíjas kort, ugyanakkor a középkorosztály hiányzik. Én bízom abban, hogy lesz utánpótlás. Szerintem az egyházi struktúra is meg kell hogy változzék: nem kell feltétlenül mindent papnak végeznie. A hitoktatást, az egyházszervezést, az irodai munkát végezhetik laikusok is, csak a lelkipásztorkodás, a szentségkiszolgáltatás igazán papi feladat.

– Nem jelentkeznék a rendszerváltás óta többen papnak?

– Az elmúlt rendszer alatt, ha valaki papnak jelentkezett, az sok lemondással járt ugyan, de egy erkölcsi tartást adott a fennálló társadalmi rendszerrel szemben. Mára az emberek elkényelmesedtek, nehezen mondanak le hétköznapi kényelmükről, kiváltságaikról, nem tudnak áldozatot hozni másokért. A papi munka pedig nem más, mint áldozatvállalás a közösségért. A mai világban kevesen hajlandók erre.

– Ez elég meglepően hangzik, az ember azt gondolná, hogy régen nehezebb volt papnak jelentkezni, hiszen az, aki erre az elhatározásra jutott, állandó zaklatásnak volt kitéve a hatalom részéről.

– Ebből a szempontból valóban akkor volt nehezebb, de az egyén, a szubjektum szem-

pontjából, a személyes döntést illetően viszont most nehezebb. A hitéletben is ugyanez mutatkozik meg.

– Nem járnak ma többen templomba, mint a rendszerváltás előtt?

– Nem. '89-ben volt ugyan egy kis fellendülés, de ez csak egy külsőség, egy máz volt, mert egy olyan kormány került hatalomra, amely keresztény értékeket képviselt.

– A tiszteendő úr szerint milyen rombolást végzett az erkölcsökben a kommunizmus ebben az országban?

– Az elmúlt negyven év bűne, hogy szűk keretek közé zárta, és ezzel passzivitásra kényszerítette az egyént: hozzászokott, hogy mások döntöttek helyette, s hogy nem kellett megküzdenie nap mint nap a léteért. Most, hogy megszűntek a keretek, derül csak ki igazán, hogy mennyire nincs az emberek egy jó részének belső erkölcsi tartása, mennyire nincs hitük, világnézetük, csúszkálnak jobbra-balra, miközben csak az anyagiak vezérlik őket.

– Megítélésem szerint manapság az amerikai kultúra, vagy inkább antikultúra beáramlása is óriási rombolást végez. Mi erről az ön véleménye?

– Ha megnézz az ember egy amerikai filmet, azt látja, hogy milyen mozgalmas, izgalmas. Ugyanakkor már észre sem veszi, hogy milyen sok erkölcselenség, brutalitás van benne. Az amerikai kultúra szabadságot hirdet, de az erkölcsiséget levetkőzi, azt ami az embert emberré teszi. Végeztek egy felmérést, amiből kiderült, hogy egy átlag amerikai gyerek 14 éves koráig kb. 1000-1500 olyan filmet lát, ami nagyrészt erőszakos jelenetekből áll. Ez óhatatlanul is hatással van egy gyermek lelkivilágára. Ha nyugodt, kiegyensúlyozott családban él, ahol pozitív ellenpéldákat lát, ahol foglalkoznak vele, és válaszolnak a kérdéseire, ez a hatás minimálissá válik. A gond akkor kezdődik, ha nem történik vele, ha magára hagyják a problémáival. Óriási szerepe van tehát a családnak, ahol a felnövekvő nemzedék erkölcsi és viselkedési mintákat láthat. Ez a hitéletre is igaz. Sajnos manapság a legtöbb családnak nincs vallási kultúrája. A legtöbb gyerek úgy érkezik az első hittanórára, hogy még imádkozni sem tud, mert otthon soha nem látta a szüleit imádkozni.

– Talán a vallási kultúra hiánya eredményezi azt is, hogy a mai fiatalok nagyon fogékonyak az okkult dolgok iránt.

– Hallatlan nagy szabadpiac lett manapság szellemi, lelki téren, éppen ugyan ez, mint amikor bemegy az ember egy boltba, és ott lát ötvenféle mosópórt. Bármelyiket választhatja. Az ember alapjában véve vonzódik a természetfeletti dolgokhoz, a misztikához, és ha ez természetes úton nem elégítődik ki a vallásban, akkor pótlékokat keres: hinni kezd ufókban, szellemekben, mágiában, babonákban, horoszkópban... Ezen a szabadpiacon megjelennek a különböző szekták, ezoterikus kiségyházak is, amik szintén nagy hatással vannak a fiatalabb korosztályokra.

– Mi a katolikus egyház hivatalos álláspontja a szektákról?

– A szekta szó is azt fejezi ki – *seco* levágást jelent –, hogy ők levágnák magukat az igaz tanításról. A szekták kiragadnak egy-két tételt a vallási tanokból, és azt járják körbe, azt túlozzák el, sokszor a végeletig. Gyakran olyasmit fogalmaznak meg, ami hiányzik az egyházból. Ezt a sokszor jogos igényt meglovalgolván toboroznak maguk köré hívőket. Az egyháznak éppen ezért ez egy jelzés, figyel-

meztetés is egyben, hogy valami nincs rendben, és tenni kellene valamit. Nagyon vonzó a szektákban, hogy ezek általában kis közösségek, ahol az emberek személyesebb kapcsolatot tudnak tartani egymással, elmesélhetik hitelményeiket, elmondhatják problémáikat. A misén egy ilyen személyesebb kapcsolatot nem lehet kialakítani, pedig sok embernek igénye lenne erre. A szekták vonzóak a lelkileg sérült vagy erkölcsileg lecsúszott embereket, akik valamilyen kapaszkodót szeretnének találni a vallási közösségekben, hogy újra megtalálják önmagukat. Sokszor azonban éppen a személyiségüket veszítik el a közösségbe való feltétlen beolvadással. A katolikus egyház megadja a hívő ember számára a szabadságot, nem kényszeríti rá senkire a hitet, de mindenkinek kegyelmet nyújt. Ahogy a Szentírás is írja, az Isten fölhozza napját jókra, rosszakra egyaránt. Az egyház vár, hogy az isteni kegyelem segítségével mindenki eljusson a hithez. Lehet, hogy valaki már gyermekkorában eljut ehhez a hithez, de az is lehet, hogy csak öregkorában. A szektáknál épp azt látom, hogy a hitet ráerőltetik az emberre. A másik nagy veszély a fanatizmus. Tudok egy olyan megdöbbentő halálesetről, amikor az édesanya nem vitte el súlyosan beteg gyermekét az orvoshoz, mert azt mondta, hogy Isten, ha akarja, majd csodát tesz és meggyógyítja.

– Nemrégiben Vörösváron is történt egy tragikus eset, amikor egy fiatalember halálában közrejátszott az általa önként vállalt bűjt. Mi az egyház álláspontja a bűjtelt kapcsolatban?

– A bűjt alapjában véve egy nagyon pozitív dolog. A Szentírásban olvashatjuk, hogy Jézus is kivonul a pusztába, mielőtt elkezdené tanítani az embereket, és negyven napig bűjtöl. Az egyház mindig is nagyon fontosnak tartotta ezt a vallási szokást. A második vatikáni zsinatig, 1967-ig szigorúan megszabták, hogy mikor és hogyan kell bűjtölni. Az egyház ma már felnőttként kezeli a híveket, a saját lelkiismeretükre bízva, hogyan alkalmazzák a bűjt előírásokat. Gyerekeket nem is lehet kényszeríteni rá, hiszen az egy fejlődő szervezetre veszélyes lehet, egy idősebb vagy főleg egy beteg embernél, aki gyógyszereket szed, szintén káros következményekkel járhat egy át nem gondolt bűjt. Bűjtöt azért tart az ember, hogy lelkiileg megtisztuljon, hogy gondolataiban megforduljon, szemléletében megváltozzon, megtérjen a lemondás által, és nem azért, hogy valami csodát reméljen tőle.

– A keresztény vallás a szeretet vallása, képes-e ez a szeretet összefogni ma, a XX. század végén az embereket?

– Az önzetlen, tiszta szeretetre mindenki éhes, csak az a baj, hogy sokszor nem ezt tapasztalják meg. Az Isten az egy igaz, szép, jó szeretet. Ha egy ember ezekre az értékekre törekszik, akkor valamiképpen közelebb kerül az Istenhez. Meg kell az embereknek tanulni, hogy önzetlenül tudják egymást szeretni. Az eredeti bűnök pont az a lényege, hogy az embert önzővé teszi, hogy a maga érdekeit nézze csak. A szeretet azt diktálja, hogy attól függetlenül, hogy nekem mi az érdekem, s milyen a pillanatnyi helyzetem, mindig segítsék másokon. Ehhez egy komolyabb hit kell, hogy érezzük, ha ezeket meg tesszük, anyagiakban ugyan nem, de lelkiekben gyarapodni fogunk, közelebb kerülünk Istenhez, és ezáltal öröm, béke és megnyugvás költözik a szívünkbe.

Tüzek, ha gyúlnak

Ezen a télen sok munkájuk akad a tűzoltóknak Vörösváron. Három épülettűzhöz riasztották őket december és január hónapban, melyek közül kettő sajnos tragikus kimenetelű volt, emberáldozatot is követelt. Decemberben egy vikendház gyulladt ki, melynek tulajdonosa a lángok közt lelte halálát, január 3-án a Rákóczi úton égett le szándékos gyújtogatás következtében egy épület, ahol a tűz feltételezett okozója volt az áldozat. Egy nappal később a Kápolna utca egyik öreg házában elektromos hiba miatt keletkezett tűz. A ház itt is lakhatatlanná vált, de szerencsére emberéletben nem esett kár.

A tüzesetek következtében három család maradt fedél nélkül.

Az önzetlen segítség azonban egy percig sem késlekedett. Mert nemcsak a háztetők fogtak tüzet, hanem az emberek szívében is lángok gyúltak, és első gondolatuk a megdöbbenés után az volt, hogyan segíthetnének. A Rákóczi utcai tüzeset károsultjait az önkormányzat szükséglakásokban helyezte el, s rögtön megindult a gyűjtés a tragédiát átélte családok számára. Ki-ki azt adott, amit tudott: pénzt, ruhaneműt, háztartási eszközöket, bútorokat. A helybéli iparosok a zord idő ellenére megkezdték a ház helyreállítását, s néhány napon belül ismét tető került a még kormos falak fölé.

Február másodikán a Közösségi Ház zsúfolásig megtelt nagytermében jótékonyági koncertet rendeztek a tűzkárosultak javára. A zenészek természetesen aznap este ingyen játszottak.

Grósné Krupp Erzsébet polgármester, a jótékonyági koncert védnöke rövid megnyitó beszédében hangsúlyozta: „Úgy látszik, a bajban mindig kiderül, hogy az emberek számíthatnak mások segítségére. Ne is feledkezzünk meg soha arról, hogy ez a tragédia bármikor, bármelyikünkkel megtörténhet, s hogy pillanatok alatt egész életünk munkája a lángok martalékává válhat. Aki ma segít a bajbajutottakon, lehet, hogy egyszer maga is segítségre szorul majd...”

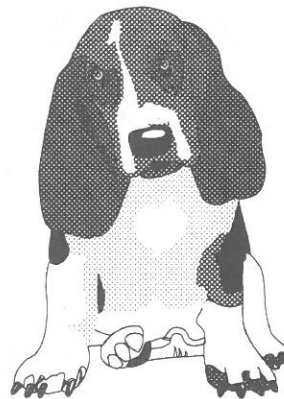
Az egyik bajba jutott családnál egy fagyos január eleji napon jártam. Kataláékat a Szent Erzsébet otthonban helyezték el egy egyszobás szükséglakásban. *Katala István*, a család fő segédmunkás, a felesége iratkezelő. Három iskolás korú gyermekük van, két fiú és egy kislány. A családdal együtt él a családfő nyugdíjas édesapja is.

„Akkor este éppen a másnap befizetendő csekkeket töltöttük ki – meséli az aszszony –, amikor a gyerekek, akik a tetőtéri szobában a tévét nézték, lekiabáltak, hogy füstszagot éreznek. Amikor felmentünk a férjemmel a szobába, már látni is lehetett a füstöt. De még nem gondoltunk semmi komolyabbra, azt hittük, hogy a kémény dugult el. Hallottunk ugyan korábban valami zajt is, de az meg olyan volt, mintha valaki a megmaradt szilveszteri petárdáit durragtatta volna el valahol a távolban. Mindenestre a gyerekeket azonnal leküldtük a földszintre, s magunk is utánuk indultunk. Még le sem értünk a lépcsőn, kialudt a villany. Akkor már tudtuk, hogy nagy baj van. Szaladtunk kifelé. A házból kilépve a tűz által megolvastott hólé a nyakunkba ömlött. Amikor kiértünk az udvarra, láttuk, hogy a tető már lángokban áll. Félelmetesen ropogott az egész. Mivel egy szál ruhában voltunk, a férjemmel még gyorsan visszaszaladtunk, hogy kihozzuk a kabátjainkat és a táskámat. Semmi mást nem tudtunk megmenteni. Mindenünk odaveszett. Nem is tudom, mitévők lennénk, ha az emberek nem segítenének nekünk... Mi nagyon meglepődtünk azon, hogy ennyire segítőkészek, hiszen ma mindig csak azt hallani, hogy az emberek közömbösek, s hogy akár fel is fordulhat az utcán mellettük a másik ember, nem törődnek vele. Azon is megilletődöttünk, hogy az önkormányzat az első perctől kezdve így mellénk állt, és ennyire segít minket. Hálás szívvel köszönünk mindent...”

Januári számunk címlapján idéztük József Attila szívbemarkoló sorait: „Valami nagy-nagy tüzet kéne rakni... hogy fölengednének az emberek!” A januárban fellobbanó tüzek fényében megtörtént a csoda, fölengedtek a fagyos emberszívek, „s kezén fogta mindenki földijét”.

F. A.

„Kutya élet”

Utcákon, tereken, iskolák körül, boltok környékén, a buszmegállókban ki ne találkozna nap mint nap éhes, riadt, olykor falákba verődött kutyákkal.

Szomorú és sajnálatos látvány, de erről is csak az ember tehet. Korábban kéne mindenkinek eldöntenie, hogy valóban szüksége van-e az állatra. Ha igen, akkor felelősséggel tartozik iránta: táplálja, gondozza, foglalkozzon vele – egyszóval tekintse családtagnak. Ha erre képtelen, akkor nem érdemi meg e hűséges társat!

A Polgármesteri Hivatal szerződést kötött 1995. augusztus 1-jén a Bogács Bt.-vel a faluban kóborló ebek befogására. A vállalkozó havonta egy alkalommal begyűjti a kóborló ebeket, és elszállítja a biatorbágyi kutya-menhelyre (Etyeki u. 2.) A befogott ebek kiváltása előre egyeztetett időpontban történik (tel.: 175-5950). Nagyon kevés gazdának kellett eddig hűséges társa, hiszen már akkor sem kellett, mikor az utcára engedte.

A közterület-felügyelő elkíséri a befogókat. Minden elszállított kutyáról befogási napló készül. A befogás olykor kábító lövedék segítségével történik.

A bilétás ebeket nem szállítják el, ha a tulajdonos kideríthető. Figyelemmel kísérik az eb kintlétét, és a tulajdonost pénzbírsággal büntetik. Kérjük, figyelmeztessék azokat, akik a rendeletet nem tartják be, hogy milyen következményekkel számolhatnak!

Azt hiszem, aki környezetvédő, az egyben állatbarát is. Egyetért azzal, hogy a kutya számára sem veszélytelen, ha a kerítésen kívülre engedik. Bosszúból, félelemből megdobálhatják, megmérgezhetik. Ne tegyük ki őket ilyen veszélynek!

Mindannyiunk érdeke, hogy ez a falu rendezett és tiszta legyen, hogy egy újabb lépést tehesünk Európa felé.

Dr. Gábeli Zoltánné
Környezetvédő Egyesület

Kérjük Kedves Olvasóinkat, írják meg véleményüket a fenti témával kapcsolatban!

(a szerk.)

Rásonyi Gyözőné drámai felvétele az égő Rákóczi úti házról

Házunk tája

A KÖZÖSSÉGI HÁZ

Azt hiszem, kevés olyan lakója van Vörösvárnak, aki ne fordulna meg legalább két-három havonként egyszer a Községi Házban, hiszen – amint *Pörtlé Herbai Ágnes* igazgatótól megtudtam – 1995-ben 1417 rendezvényt és 111 különféle vásárt bonyolítottak le itt. Kicsik és nagyok egyaránt megtalálhatták maguknak a nekik tetsző programot, hasznos elfoglaltságot: szakkört, tanfolyamot, kiállítást, előadást.

A néhány évvel ezelőtti névcsere – amikor a Művelődési Ház elnevezést felváltotta a mostani – jelezte, hogy ez az intézmény is alkalmazkodni igyekszik a megváltozott társadalmi körülményekhez, szokásokhoz. A nyolcvanas évek vége felé országszerte világossá vált, hogy a hagyományos kultúrházaknak, a szocialista népművelésnek befellegzett. A házak működtetésére, igényes műsorok szervezésére egyre kevesebb pénz jutott, így nagyon sok helyen kényszerültek arra, hogy egyszerűen bezárják a kultúra egykor szebb napokat látott otthonát. (Hogy ne menjünk messzire, a szentiváni kultúrházat például egy meglehetősen előnytelen szerződés keretében tíz évre diszkósoknak adták bérbe.)

A vörösvári Ház időben váltott. Megérezte az új idők szelét. Mára valóban a közösség házává vált, a formálódó, a demokrácia első tétova lépéseit megtevő közösség találkozóhelyévé, fórumává. Ezt bizonyítja hogy a vörösvári egyesületek, pártok, művészeti

csoporthoz nagy részének, a képviselő-testület bizottsági üléseinek ez a ház ad otthont.

Sok hasznos tanfolyamot indítottak tavaly (KRESZ, szabás-varrás, önvédelmi, társastánc tanfolyam stb.), ezek egy része szakképesítést adó vizsgával zárul (vendéglátó-ipari üzletvezetői, virágkötő tanfolyam).

A szakkörök között leginkább a gyerekek válogathatnak (kézműves, kerámia, fotó, rajz, báb szakkör, bélyeggyűjtők köre stb.), de a háziasszonyklub is sikeresen működik.

A kiállítások közül kiemelném az „Így látom Vörösvárt” címmel augusztusban megrendezett, amelyet a vörösvári iskolások és óvodások rajzaiból, fotóiból és irodalmi munkáiból állítottak össze.

Sikeresek a nyári táborok is: a fotós, a képzőművészeti, a kézműves és a játszótábor, amiket helyi pedagógusok vezetnek.

Igen közkedveltek – főleg most, farsang idején – a különböző bálók, táncmultságok. Tavaly összesen 15 alkalommal rophatták a táncot a nagyteremben a mulatni vágyó vörösváriak. Az esküvők száma a gimnázium aulájának átadása után azonban jelentősen visszaesett.

A MOZI újbóli megnyitása és sikeres működése rácafol azok véleményére, akik a számtalan vörösvári videotéka mellett fölöslegesnek gondolták a filmvetítések megszervezését.

Néhány évvel ezelőtt még szentségtörésnek számított volna, ha a Művelődési Házban paplant, edényt, élelmiszert, ruhát vagy cipőt árusítottak volna. Ma ez bevett szokás. És ezzel nemcsak a Ház jut bevételhez, hanem azok is jól járnak, akiknek nem telik a drágább holmik megvételére.

Sokáig emlékezetes marad számunkra a vörösvári napok alkalmából fellépő mexikói táncegyüttes előadása. Szívesen látnánk máskor is ilyen színvonalas produkciókat, igényes kulturális műsorokat, neves előadókat, együtteseket, esetleg színházi előadásokat is.

Sajnos ezek megszervezése nem kevés pénzbe kerül, s kell-e mondani, hogy nincs túl sok pénz a kamarában. Az önkormányzat – tudva, hogy milyen fontos szerepet tölt be a falu közösségi életében – erejéhez mérten támogatja ugyan a Házat, minden forintnak megvan azonban a helye. Az utóbbi két évben nagyszabású felújítási munkákba is kezdtek: korszerűsítették a fűtési rendszert, megújították a tetőszigetelést és a színházterem padlózatát.

Allandó problémát jelent, hogy a kívülről inkább üzemszarnokra emlékeztető, nem túl esztétikus, szocreál stílusú épület belső tereinek elosztása miatt nem igazán alkalmas jelenlegi funkciójának ellátására. Sokkal több kisebb helyiségre lenne szükség a szakkörök, tanfolyamok működtetésére. Esténként gyakran előfordul, hogy a Ház dugig tele van, minden szoba foglalt, és újabb csoportok számára nem tudnak helyet biztosítani. A rendezvények megtartását nehezíti az állandóan besűrűülő utcazaj és a színházterem csapnivaló akusztikája.

Nem véletlenül vetődött fel már évekkal ezelőtt az az ötlet, hogy új közösségi házat kellene építeni, lehetőleg egy olyan helyen, ahol az utcazaj nem zavarja a működést: például a rendelőintézet mögötti tágas területen, ahol nyaranként a búcsút rendezik. Ez esetben a jelenlegi épületet áruházzá lehetne átalakítani, erre a célra központi fekvése miatt is kiválóan megfelelne. Az ötlet azonban bizonyára még évtizedekig ötlet marad, hiszen a megvalósítására nincsen pénze az önkormányzatnak.

Így nem marad más hátra, mint ügyes gazdálkodással, jó szervezőmunkával minél jobban kihasználni azokat a lehetőségeket, amik jelenleg is adottak.

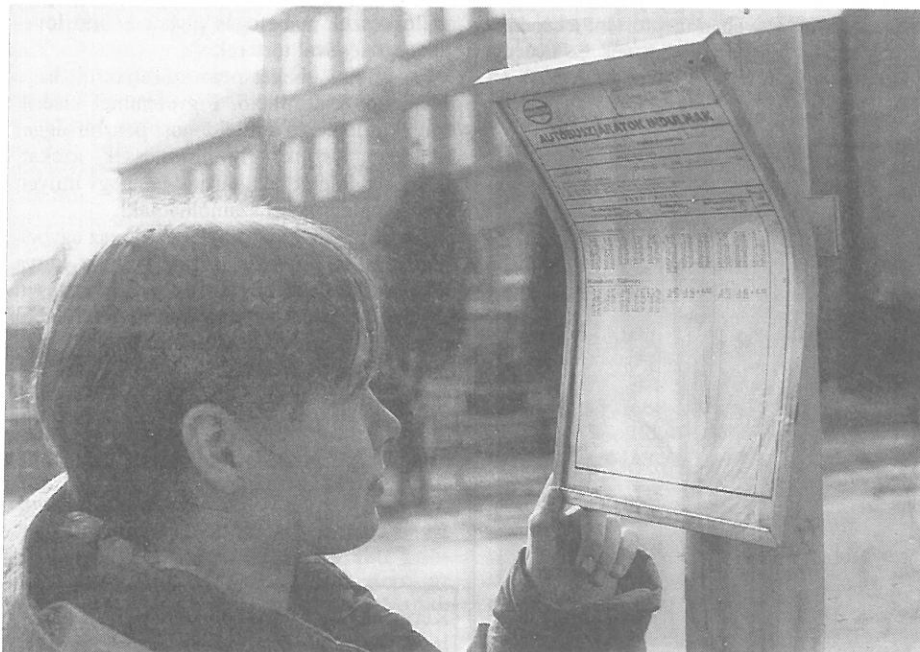
Az ez évi programokról, tervekről, elképzelésekről, a Ház „ars poeticájáról” az intézmény igazgatója, *Pörtlé Herbai Ágnes* a következőket mondja:

„En hivatásomnak, »szolgálatnak« érzem a közművelődési munkát. Belépésem óta arra törekedtem, hogy jól érezzék magukat, megtalálják a helyüket azok, akik eljönnek a Házba. Ez sok apróságon múlik. Elsősorban természetesen a programokon, de bízom benne, hogy Vörösvár lakói a segítőkészséget, a Ház rendbetételére irányuló igyekezetünket is érzik. És a jó szót!

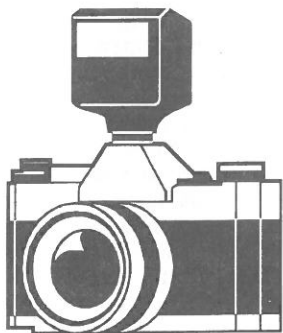
Programjaink tervezésénél soha nem a saját ötleteinket valósítjuk meg, újabb és újabb javaslatokkal jönnek diákok, pedagógusok, egyesületek, gyermekes szülők, nyugdíjasok.

Az idén – folytatva mindazt, amiről az előbbiekben már szó esett – a korábbinál több (angol, francia, német) nyelvtanfolyamot indítottunk. Tervezünk továbbá olyan hosszabb-rövidebb tanfolyamokat, ahol az adózás, a kisvállalkozás-alapítás, az egyszerűsített könyvvitel, a vonatkozó jogszabálymódosítások aktuális tudnivalóival ismerkedhetnek meg az érdeklődők.

Meggyőződésem szerint egy jól működő közösségi ház valóban egy település közéletének színtere. Hozzájárulhat ahhoz, hogy az ott élők ne csak lakóhelyüknek, de saját közösségüknek érezzék azt a szűkebb pátriát, ahol születtek, vagy ahol élniük adatik. A mi legfőbb törekvésünk: ebben segíteni!”

A Községi Ház fotószakkörének egyik alkotása a Vörösvári Napok alkalmával rendezett „Így látom Vörösvárt” című kiállításon

Feketén-fehéren a Közösségi Ház fotószakköréről

Fényképezni könnyű. Jó képet készíteni sem túl nehéz. Ámbár ha valaki kritikus szemmel nézi meg felvételeit, biztosan talál olyat, amin „az a pici folt a kedvenc kutyám, az unokabátyám pedig nem fért rá, teljesen, ráadásul a nap is a szemembe sütött”. Bizony még az is előfordul néha, hogy a szakkörösök képei is homályosra sikerülnek.

Amiért azonban mégis különleges dolog fotószakkörösnek lenni, az az, hogy mi nemcsak fényképezünk, hanem fényképet készítünk, vagyis az exponológomb megnyomásától a papírkép megszáritásáig mindent mi magunk végzünk!

Eközben megismerkedünk a fotózás sok-sok fortélyával. Használunk állványt és exponáló zsinórt, világítunk és derítünk, megbeszéljük a mélységélességet, beállítjuk a blendét, készítünk sziluettet és kísérleti sötétkamerát. Készítünk tájképeket, arcképet és tárgyfotókat, még a divatfotókhoz hasonló beállítású képeket is! Különleges élmény marad az állatok fényképezése. (Koós Ferenc tanár úr galambjaival nem is volt semmi baj, viszont Ludwig Karcsi bácsi kiskecskéi mellett ott volt az anyjuk is!)

Fotóztunk már a Kálvária-dombon, a Slótyi partján, fényképeztünk lovakat Pilisszentivánon, fotós sétán eljutottunk a Sas-sziklához, a piliscsabai egyetem udvarára. Még a Garancs 289 méter magas csúcsát jelző kilátónál is készítettünk decemberi felvételeket.

A nyári vakáció ideje alatt egyhetes fotós táborokat szervezünk. Bázisunk természetesen a Közösségi Ház. Sok fotós élményt, sok kirándulást kínált az eddigi két nyári tábor azoknak, akik a tanév közben nem tudtak hetente velünk tartani. Hiszem, hogy így lesz 1996-ban is!

Kutasi János
szakkörvezető

Bemutatjuk a Pilisvörösvári Német Nemzetiségi Vegyes Kórust

A Pilisvörösvári Német Nemzetiségi Vegyes Kórus hét évvel ezelőtt jött létre. Megalakulásának évében, 1989-ben nagyszabású ünnepség keretében emlékeztek meg Vörösvár lakói a település 300 éves fennállásáról. A jubileumi ünnepség szervezői szerették volna, ha a műsorban eredeti német népdalok, népdalfeldolgozások, kórusművek is felcsendültek volna. A nagy múltú táncsoport és több kitűnő zenekar mellett azonban ennek a műfajnak nem voltak képviselői Vörösváron. A háború után létezett ugyan egy bányász férfikórus, de az már a távoli múltat jelentette. A lelkes szervezőknek – elsősorban *Mirk Teri* néninek – köszönhetően sikerült összeverbuválni az ünnepi alkalomra jó néhány faluját és az éneklést egyaránt szerető vörösvárit, aki szívesen vállalta a daltanulások és a szereplések okozta fáradságát. Az énekeket a vörösvári népdalok legjobb ismerője és szorgalmas gyűjtője, *Hidas Gyurka* bácsi tanította be.

Az alkalmi énekkar debütálása nagy sikert aratott, így nem csoda, hogy a kórus tagjai a fellépés után úgy döntöttek, hogy továbbra is együtt maradnak, hogy énekekkel önmaguk és mások számára örömet szerezzenek, és megőrizték, élővé tegyék a vörösvári népdalkincset.

Sajnos, Gyurka bácsi nem sokkal később megbetegedett, és nem tudta tovább vezényelni a kórust. Ez sem tántorította el őket attól, hogy folytassák a közös munkát. Másik szakember után néztek, akit hamarosan meg is lelték *Neubrandt Ferenc* személyében. Ő a szentiváni kórus karnagya, de a vörösváriak úgy gondolták, egy embernek két válla van, miért ne férne el az egyiken az ő kórusuk. A karnagy úr rövid tőprengés után igent mondott, s azóta az énekkar szakmai munkáját ő irányítja.

Az első évben a kórusnak több mint 60 tagja volt, azóta néhányan lemorzsolódtak – elfoglaltságuk miatt –, jelenleg 53-an vannak: 40 hölgy és 13 férfi. A kórusban zömmel nyugdíjasok énekelnek, de akad néhány fiatal is, aki az édesanyja vagy a nagymamája példáját követve lépett be az énekkarba. A legfiatalabb énekes 12, a legidősebb 70 éves. Jó lenne, ha még több fiatal érezne kedvet az együttesben való éneklésre. Mindenkit szeretettel várnak, a kórusba való felvétel feltétele – az énektudáson kívül – mindössze annyi, hogy tudjon egy keveset a jelentkező németül vagy svábul.

Igaz, nemcsak német énekek szerepelnek a repertoárban, hanem magyar népdalok feldolgozásai is. Németországi fellépéseik során azt tapasztalták, hogy vendéglátóik a magyar nyelvű kórusművek iránt is élesen érdeklődnek. Hosszabb kórusműveket is betanulnak, a ligeti templomban tavaly Kodály egyik miséjét adták elő.

1995-ben 14 fellépése volt az énekkarnak, és egy külföldi turné bonyolítottak le. (Anyagi okok miatt sajnos többre nem is nagyon futná az önkormányzattól kapott támogatás mellett sem.)

A kórus tagjait nemcsak az éneklés szerepeltette együtt, hanem a közösség melege is, gyakran szerveznek közös programokat, együttléteket.

A kórus hétfőn délutánonként tart próbát a községi könyvtárban, aki érdeklődik munkájuk iránt, vagy szeretne belépni közéjük, ott megtalálhatja őket. Szeretettel fogják őt fogadni.

Péts Józsefnek, az együttes titkárnak és egyik alapító tagjának elmondása alapján mindezeket lejegyezte:

Fogarasy Attila

Az énekkar 1992 májusában Wehrheimben

Iskola a határon

Már régóta készülök megírni ezt a cikket kedves iskolámról, előző munkahelyemről, ahol öt tanéven keresztül volt szerencsém részt venni az emberiség egy ősi, nagy kalandjában, melyet pedagógiának hívnak. Mit is csináltam e gyorsan elilliant öt év alatt? Csak azt, amit más: tettem jól-rosszul a dolgomat, kudarcok értek, sikerek, megsértődtem, megengesztelődtem, utáltak, szeretetek, féltékenyek voltak rám, lenéztek – egy szóval éltem a tanárok hol magasztos, hol kisszerű életét. Akárhogy is volt, szerettem ott lenni. Szerettem az épületet is, a széles, világos folyosókat, a barátságos termeket, az emberi léptékű tereket, az átriumos belső udvart, ahova gyenge tavaszi napokon kiálltam, hogy érezsem arcomon a bátortalan napsugarak simogatását.

Szóval régóta motoszkált fejemben a gondolat, hogy mindezt megírom. A címet is kitaláltam, nem kellett rajta sokat töprengem, jött magától, szinte odafurakodott a papírra: *Iskola a határon*. Ottlik Géza leghíresebb regényének a címe ez. S illik is ide, mert az iskola, ahol dolgoztam, valóban a határon állt, két falu határán. Valamikor a Kádár-rendszerben, a nagy közös, egyesült hórúkkok és hurrák idején ötlöttek ki felsőbb koponyák – amikor mindkét falu oktatási intézményeit elérte a demográfiai hullám, s hirtelen szükségessé vált új tantermek kialakítása –, hogy építenének egy új iskolát, ahová szentiváni és vörösvári diákok egyaránt járhatnának. Népi demokráciánk „új vívmánya” hamarosan el is készült. Még malter se kellett hozzá. Forfa rendszerű épület lett. Csinos, mutatós, tiszta. Csak sajnos nem időtálló. Nem a jövőnek készült. És a szavatossága mostanra le is járt. A felújítása – ha felújítják egyáltalán – temérdek pénzbe kerül majd.

Az iskola átadása Vörösvár számára nem jelentett megoldást, alig néhány vörösvári gyerek jelentkezett az új iskolába. Néhány éven belül meg is kezdődött a Templom téri iskola nagyarányú rekonstrukciója, új tantermek építése. A szentivániai számára is hamar kiderült, hogy milyen előnytelen az, ha a világ végére-tetejére kell járniuk csemétéiket, hogy megszerezzék a betevő tudást maguknak. A gyerekeket azonban nem zavarta a mindennapi hegymászás, caplatás, hamar megszerették az új sulit. Boldogok voltak: ha már az az igazságtalanság érte őket, hogy iskolába kell járniuk, miért ne járjanak egy ilyen barátságos iskolába?

A szentivániaiak a forfa épület mellé néhány év múlva egy irdatlan betonszarkofágot emeltek, a tornacsarnokot, amelyet én magamban „Csarnobil”-nak kereszteltem el. A hihetetlenül otromba és ronda épület valamilyen tervezési hiba folytán egy méterrel rövidebb lett a nemzetközi szabványnál, így válogatott mérközéseket nem lehet benne tartani, s magam is tapasztaltam, hogy ünnepélyek rendezésére a rossz akusztika miatt szintén nem alkalmas. A beruházás erősen megterhelte a szentiváni önkormányzat költségvetését – nem beszélve a fűtésről és a karbantartásról. Az építkezést nem is tudták befejezni, az öltözők és a mellékhelyiségek építése félbemaradt.

A környék sportolói azonban hibái ellenére is nagyon örültek a csarnoknak, főleg a focisták, akik télen is edzésben maradhattak. Szinte egész nap foglalt volt az épület, délelőtt az általános iskolások tornaórái folytak, délutánonként és esténként a sportolók vették birtokukba, hétvégeken időnként bálákat rendeztek benne.

A '90-es évek elejére világossá vált, hogy Szentiván nem tud üzemeltetni két iskolaépületet egyszerre. Választaniuk kellett: vagy beleölnék még néhány tízmilliót a tornacsarnok építésébe és a forfa épület teljes felújításába, vagy a Szabadság úti, központi helyen fekvő régi iskolát fejlesztik inkább. Ez utóbbi mellett döntöttek. A Klapka utcai iskola sorsa, amelyben a felső tagozat működött, ezzel megpecsételődött.

Jól emlékszem arra a napra, amikor az igazgató közölte velünk, a felső tagozat néhány hónapon belül visszaköltözik a régi iskolába. Tanítványaimmal együtt nagyon elszomorodtam, mindnyájan jól éreztük magunkat az új iskola meleg, családi légkörében, a régi épületbe senki sem akart visszamenni.

Persze, nem eszik olyan forrón a kását, az épületeket még jó néhány évig nem sikerült eladni, nem akadt rájuk komoly vevő. Az értékesítést megnehezítették a tisztázatlan tulajdonviszonyok is. Az iskola ugyanis teljes egészében vörösvári területen épült, ráadásul a forfa épületet állami pénzből építették, így a vörösváriak joggal teheték volna fel a kérdést: „Mégis kinek az iskolája?”

A két önkormányzat közti viszonyt is megterhelte ez a helyi „Bős-Nagymaros”. Mindkét testület többször foglalkozott az ügyvel, közös tárgyalások is folytak. (Igaz, a vörösváriaknak kevésbé volt sürgős az ingatlan elidegenítése: az épületek állaga ugyanis egyre romlott, míg a telek értéke csak növekedett.) 1995 decemberében bölcs döntéssel sikerült megállapodnia a két testületnek az ingatlan tulajdoni arányairól. Ennek értelmében 45%-ban vörösvári, 55%-ban pedig szentiváni tulajdonúvá vált az ingatlan. Értékesítés esetén ugyanilyen arányban részesülhetnek az eladási összegből a tulajdonosok.

Ettől kezdve az események felgyorsultak. A két önkormányzat pályázatot hirdetett,

amelyre érkezett is egy érvényes pályázat. A testületek közös döntéssel ezt elfogadták, így az ingatlan 65,5 millió forint nettó összegért a Szamos Marcipán tulajdonába került.

Az önkormányzatoknak sikerült megszabadulniuk az elmúlt rendszer egyik terhes örökségétől, Szentiván a neki jutó 35 millió forintból be tudja fejezni a Szabadság úti iskolaépület rekonstrukcióját, és Vörösvárnak is jól jön az a harmincmillió forint, lesz mire elkölteni. Végül is mindenki jól járt.

Vagy mégsem?

A környék sportolói, akik a közelben sehol máshol nem találnak egy ilyen méretű tornacsarnokot, biztosan nem. Belátható időn belül ugyanis nem fog Vörösváron hasonló sportlétesítmény épülni. Harminc millió forintból egész biztosan nem. Annál ma egy korszerű sportszarnok sokkal többbe kerül.

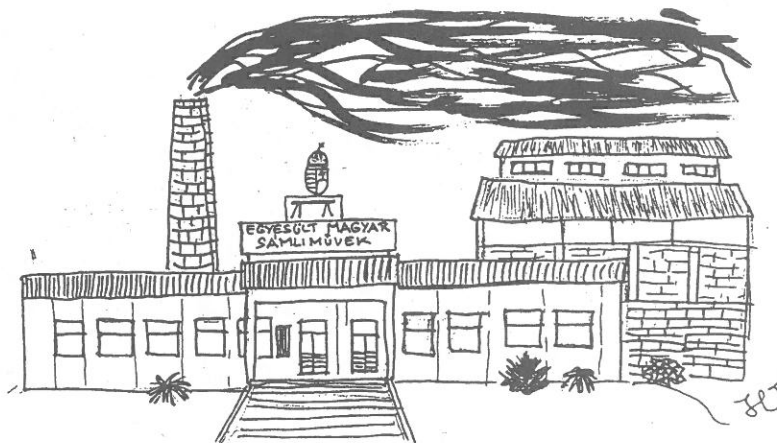
Magam is szomorú vagyok. Bár én nem a tornacsarnok miatt. Az iskolát siratom, az én kedves iskolámat, amely soha nem válik már öreg alma máterré, amelyben soha többé nem zúg fel a Gaudeamus igitur, amelyben végleg üressé válnak az osztályok, s a kedves, tudásra szomjas, örökké pimasz és mégis szeretni-való kamaszokat most fölváltják a szintén szeretni-való, de élettelen marcipánfigurák.

Mire ez az írás megjelenik, híre sem lesz az egykor zsi-bongó gyerekseregnek, s a szomszédok is megnyugodhatnak, hogy nem dobál majd be ezután senki a kertjükbe hógolyót, almacsutkát, s mindenféle szemetet. Az iskola vállára veszi tarisznyáját és örökre elballag.

Nem tudom, illik-e egy iskola megszűnésekor nekrológot írni. Hiszen nem drága halottunk költözött el, csak az ostoba falak váltak idegenné, közönyössé számunkra. Lényegében nem történt semmi különös. Semmi jóvátehetetlen. A dolgok nagyobb részt inkább csak bennünk változtak meg. „A többi néma csend.”

Hogy mégis nekrológgá sikeredett e régen tervbe vett írás, arról nem tehetek. Az ember már csak ilyen, az érzelmei sokszor felülkerekednek az eszén. De talán nem is baj. Jól van ez így. Mert különben ugyan ki a fene menne el a mai világban éppen pedagógusnak?

F. A.

ER LENNE A SZOMORÚ JÖVŐ?

A szentiváni iskola diákújságjának címlaprajza 1991 áprilisából

FÓRUM

Tisztelt Szerkesztőség!

Hüségese olvasója vagyok a Vörösvári Újságnak. Szeretném figyelemmel kísérni, hogy mi történik a községünkben. A januári számban megjelent interjú a polgármester asszonnyal bizony hiányos. Nem történt említés arról, hogy mit végzett a képviselő-testület 1995-ben! Milyen eredményeket értek el? Szerintem nem sokat, mert nincs látszatja! Arról sem esett szó, hogy a képviselők mikor és hol tartanak fogadóórát. A 6-os számú körzet képviselőjét csak hírből ismerjük, mert arra sem vette a fáradságot, hogy összehívja körzete lakosságát, és ismeresse, mit szeretne megvalósítani. Csak zárójelben jegyzem meg, hogy falugyűlésen vagy közmeghallgatáson sem vehettünk részt nagyon régóta. Ez lenne a testület munkájának a tükrö?

Szó esett az interjúban lakásépítésről. Ez egy kicsit furcsán hangzik, hiszen jelenleg a legegyszerűbb dolgok megvalósításához sincs pénz, akkor miből akarnak ilyen nagy beruházást létrehozni?

Még az előző polgármester hozta azt a rendeletet, amely tíz pontban foglalta össze a község gondnokság teendőit. Sajnos, ezeket akkor sem, és azóta sem tartják be (gondolok itt az utak letakarítására, szósására, karbantartására, és még sorolhatnám). Ha csak egyetlen képviselő odafigyelne ránk, előbbre tartanánk. Ebben a helyzetben, mikor a szenny és a mocskok veri fel a falut, ne akarjunk városossá nyilvánítást, hiszen annak komoly feltételei vannak. Előbb tegyük rendbe a házuk táját, hogy ne kelljen szégyenkezni a szomszéd községek előtt! Vörösvár hátul kullog a fejlesztésben és más tekintetben.

Jó volna, ha az iskola és a tornacsarnok eladásából származó összeget a képviselő-testület a község javát szolgáló célokra fordítaná. Szennyvíztisztítóra valóban szükség van, mert a csatorna úgy készül, mint a „Luca széke”. Arról sem tudunk, melyik körzet mikorra számíthat a csatorna bevezetésére. A lakosság elvárja – úgy, mint annak idején a gáz bevezetésénél – a tájékoztatást. Csodálkozunk a polgármester asszonnyal, aki a gáz bevezetésénél már bizonyította szervezőképességét.

Az eddig leírtakból is kitűnik, hogy a képviselőknek lenne munkájuk, csak éppen nem ezekkel a dolgokkal foglalkoznak. Többet kellene a faluban járniuk, beszélgetni az emberekkel, és nem egymás ellen marakodni. Hiszen a lakosság szolgálatára esküdtek fel!

Dr. Gábeli Zoltán képviselő úr interjújához is szeretnék egy-két gondolatot fűzni. Igaza van a környezetünkkel kapcsolatban. Ma nagyon sokan az erdőbe viszik ki a szemetet, vagy egyszerűen az utcára öntik! Én magam 15 éve harcolok, hogy környezetünk szép és rendezett legyen. Faültetéstől útkarbantartásig sok mindenben részt vettem, igaz néha leintettek, hogy jobb, ha leállok! Pedig nem kell ahhoz tanult embernek lenni, elég egy kis jóérzés, hogy reggelenként – úgy, ahogyan a szüleink is tették – rendet tegyünk a porta előtt. A házak előtti járdákról, árkokról is látszik, hogy ki lakik ott!

Ma valahogy az emberek semmivel sem törődnek (úgysem vonják őket felelősségre a mulasztásért), pedig az odafigyelés pénzbe sem kerül. Csak úgy tudnánk rendet teremteni a faluban, ha a területfelügyelők felhatalmazást kapnának a rendetlenkedőkkel szemben határozott és szigorú fellépésre.

A búcsú helyével kapcsolatos észrevétel nagyon jogos. Aki még nem élte át, nem is tudja, mit jelent a közelben lakók számára a sok zaj, mocskok, zsúfoltság. Nem hiszem, hogy bárki szívesen venné, ha a háza előtt történének az események. Tekintettel kell lennünk az adottságokra. Ma már az eddigi terület nem alkalmas úgy, mint 40-50 évvel ezelőtt volt. A Klapka utcai megoldás ideális lenne, egy séta, a jó hegyi levegő mindenkit kárpótolna a változásért.

Bizom abban, hogy a képviselő-testület tagjai észrevételeim nyomán elgondolkoznak, és a hátralevő időben a lakosság érdekében, a község meglegedésére fogják munkájukat végezni.

Eisenberger Lászlóné

Kedves Eisenberger Lászlóné!

Szükségesnek éreztem, hogy a Vörösvári Újság szerkesztőségének írt levelére – mint a 6. sz. választókerület képviselője – néhány szóban válaszoljak.

A választások előtt összehívtam a körzet lakosságát, hogy bemutakozzam, és ismeressem terveimet. Terveimet szórólapijaimon is olvasni lehetett. Tevékenységemet az abban foglaltak határozzák meg ma is.

A választások óta eltelt égv én igen rövid idő, de azért sikerült egy-két dologban előbbre jutnunk. Sajnálom, hogy Ön ebből nem érez semmit. Nem látom értelmét annak, hogy itt esetlegem bővebben eredményeinket. Ez mentegetőzőként hatna, ami főlem távol áll, és nem látom okát. Egyébként kijelölt fogadóórám valóban nincsen, de bármikor rendelkezésre álltam/állok mindazoknak, akik hozzám fordultak/fordulnak. Lakcímem: Klapka u. 30.

Lakossági fórumot nem tartottam még megválasztásom óta, de ami késik, nem múlik!

Magyarné dr. Pintér Gabriella

Tisztelt Szerkesztőség!

A Költségvetési Üzemben bérelt irodában dolgozunk, de az egyre nagyobb ügyfélforgalmat bonyolító környék (Épker 2000, bemutatótermek, cégek irodái, csatorna- és szeméttügyek) gondja, hogy gyalogosan megközelíteni élet- és balesetveszélyes, akár a bányatelepi, akár az üdülőtelepi buszmegállóból. Csak az országúton lehet menni, ahol a tél miatt útpadka sincs.

Az Árpád hídí buszvégállomás főnöke kérdésemre elmondta, hogy oda teszik át a buszmegállót, ahová a község kéri, de ennek a költségét ők viselni nem tudják.

Javaslatom az lenne, hogy az üdülőtelepi buszmegállót, ha áthelyezni nem lehet a Költségvetési Üzemhez, legalább tegyék megközelíthetővé oly módon, hogy az üdülők kerítése mellett földutat tessenek rendbe a házak tulajdonosaival. Ne legyen elzárva sittel, trágya- és földkupacokkal. Ez is megoldás lehetne.

(Név és cím a szerkesztőségben)

Tisztelt Olvasónk!

Köszönettel vettük javaslatait. Ezek közül a másodikat tartjuk inkább megvalósíthatónak. A buszmegálló áthelyezése ugyanis nagyon sok pénzbe, mintegy 6 millió forintba kerülne. Már intézkedtünk, hogy a közterület-felügyelő menjen ki a helyszínre, és szólítsa fel a tulajdonosokat a telkük előtti útszakasz rendbetételére.

Grószné Krupp Erzsébet polgármester

Tisztelt Szerkesztőség!

Szeretnék felvilágosítást kapni a pilisvörösvári kárpótlás dolgában. Jó lenne remélni, hogy kárpótlási jegyért még lehet helyben művelésre alkalmas földhöz jutni, és jó lenne tudni, hogy mikor. Azért kérjük az újság nyilvánosságát, hogy ne csak néhány érdekcsoport jusson információhoz, hanem mindazok a pilisvörösváriak, akik érdekeltek a kárpótlásban. Aki gazdálkodni szeretne, annak fel kell készülnie mind az anyagiak terén, mind pedig egy méltányos licitálás esetére.

(Név és cím a szerkesztőségben)

Tisztelt Levélíró!

Aggályai megalapozottak, mert ténylegesen az országban azon kevés kárpótlott közé tartozunk, akik bírósági perek elhúzódsa miatt nem tudják megindítani a Pest Megyei Kárpótlási és Kárrendezési Hivatal felé a kárpótlási licitálás folyamatát. Az ügy elhúzódsában a helyi hatóságok illetékesei vétlenek, mert a kezdet kezdetétől harcoltak azért, hogy csak a helyi polgárok licitálhassanak.

A Földrendező Bizottság egyes tagjai elmentek a környékbeli licitálásokra tapasztalatokat szerezni, hogy ezzel is a törvény keretén belül tudják segíteni a helyi licitáláson részt vevő polgárokat. A kárpótlási jeggyel rendelkezőknek megadtuk a folyamatos, rendszeres információkat azáltal is, hogy a Polgármesteri Hivatalban a mai napig is megtekinthető a pilisvörösvári kárpótlási földalap helye, nagysága és AK (aranykorona) értéke. Azonkívül gondoskodtunk arról is, hogy a föld minősége ne romoljon, ezért ellenszolgáltatás nélkül művelésre kiadtuk a kárpótlási földalap egy részét olyan személyek részére, akik igényelték és szakmailag hozzáértően művelik is. Például olyan személyek részére, mint id. Schäffer Lőrinc és Folhoffer János, akikről tudtuk, hogy megbízható gazdák.

Felvilágosítást folyamatosan bárkinek szívesen adunk a 330-432-es telefonszámon, illetve a Pilisvörösvár, Hősök tere 1. szám alatt üzemelő Müller kávéházban.

Földrendező Bizottság

Közérdekű információ

A Polgármesteri Hivatal műszaki csoportja tájékoztatja azokat a lakosokat, akik a közeljövőben szeretnék bevezetni otthonukba a gázt, hogy a gáztársulási díjat minden esetben a Polgármesteri Hivatalban kell befizetni. A díj befizetése után, a műszaki csoport által kiadott igazolás birtokában bárkivel megterveztethető, ill. kivitelezhető a gázbekötés.

Fogarasy Mihály

A paraszti élet mindennapi szokásai

*„Ha reggel van, felkelünk,
Ha ebéd van, akkor eszünk,
Ha elfogyott, abbahagyjuk,
Ha este van, aludni megyünk.”*

A német paraszt háziarendjét szigorúan szabályozták a szokások, hagyományok, amiket fiatal és öreg egyaránt lelkiismeretesen betartott. Így tett már a nagyapjuk, dédapjuk is, és ez átöröklődött a gyerekekre és azok gyerekeire.

Reggel az öltözködéssel hamar készen voltak, a háznép mosdása általában a kútnál történt. Ez idő alatt a gazdaasszony megfőzte a reggelit, ami akkoriban mindenhol tejeskávéből állt. A gazda néha még a kávé előtt ivott egy korty pálinkát. Azután a gazda, a cseléd és a szolgálólány kimentek a földre dolgozni.

Ha a gazdának nem volt cseléde és szolgálólánya, akkor a gazdaasszony is a gazdával tartott. Előfordult, hogy a legkisebb gyereket is magával kellett vinnie, akit a bokrok aljában etetett.

Az állattenyésztés fontos szerepet játszott a gazdálkodásban. A föld alapos megműveléséhez a parasztnak igavonóra, lóra volt szüksége, de emellett néhány tehenet is tartott. Igazi parasztgazdaságot sertéstartás nélkül el sem lehetett képzelni. Általában 10-12 disznót neveltek, amelyek közül ősszel vagy télen 4-5 darabot levágtak. A mezőgazdaságnak nem volt lebecsülendő ágazata a baromfitenyésztés, amely nagy hasznot hajtott a háztartásnak, s a család lábasában nem csak vásár- és ünnepnap találhattunk tyúkot. A jó háziasszony már január végén gondoskodott arról, hogy tyúkot ültesen, vagyis a kotlóstyúk alá helyezzen 18-20 tojást, amelyekből, mintegy három hét múlva kikeltek a kiscsirkék. A háziasszony összeszedte őket, meleg rongyokba bugyolálva egy kosárba tette, és csak 8-10 óra múlva bízta őket a kotlós gondjaira, és etette meg őket először.

Vörösváron nem természetettek nagyobb mennyiségben kendert, de volt több parasztasszony is, aki fonalat font a saját háztartása számára, és vásznat csináltatott belőle. Fonó nem volt Vörösváron, de gyakran előfordult, hogy a fonogató asszonyok meglátogatták egymást, és a fonás közben vidám dalokat énekeltek, vagy történeteket és újdonságokat meséltek egymásnak. Ha ilyenkor a férfiak is ott voltak, akkor kártyáztak.

A tollfosztás is alkalmat adott a szomszédoknak arra, hogy meglátogassák egymást. A hosszú téli estéken szívesen gyűltek össze tollfosztásra. Az asszonyoknak ügyes kezük volt hozzá, összefogtak, és együtt szedték le a kacsá-, ill. libatoll gerincéről a pelyhet. Bor, tea, aszalt gyümölcs, bukta és egyéb sütemények mellett énekeltek és izgalmas történeteket is meséltek. Ugyanúgy, mint kukoricafosztásnál, természetesen ezeken az éjszakákon is szövődtek kapcsolatok, és követtek el különböző csínyeket. Aki kukoricafosztáskor vörös csőre bukkant, az kívánhatott valamit. A legények többnyire egy csókot kívántak. Ezek az összejövetelek, ahol a barátok és az ismerősök kedélyesen elbeszélgettek, elszórakoztak, mindig emlékeztetésekre maradtak.

(A szerelmesek közül a leány a kedvesét „fiúm”-nak vagy „legényem”-nek nevezte, a fiatalember a kedvesét „kincsecském”-nek. A leány gyakran próbára tette a fiú szerelmét: egyenként letépkedte egy virág szirmai vagy egy akácágacska leveleit, és minden levél után sorban mondta ezeket a szavakat: „szívből szeret”, „fájdalommal”, „egy kicsit”, „egyáltalán nem szeret”.)

Az étkezések a hagyományos rend szerint folytak. A háziasszony vagy a cselédlány megterítette az asztalt a szobában. Az egyetlen fényűzést a különleges, saját szövésű asztalterítő jelentette Szalvétát nem használtak. Vizeskanocsóban friss vizet hoztak a kútról. Ha a leves az asztalon volt, behívták az embereket ebédelni. Mindnyájan összegyűltek az asztal körül és keresztet vetettek. Néhány családban a Miatyánkot is elimádkozták hangosan.

Az asztalnál mindenkinek megvolt a maga megszokott helye. A ház ura és asszonya az asztalfőn ült. Az asztalról nem hiányzott a füstölt hús és a baromfiús sem. Hétköznap gyakran került az asztalra krumpli és gombóc, savanyú káposzta és egy darab füstölt hús hozzá. Vasár- és ünnepnapokon kalácsot sütöttek, és marhahúsból vagy tyúkból levest főztek.

Ebéd után a cselédlány és a szolgáló megetették és megittatták az állatokat. Ezután ismét kimentek a földre. A vacsora után legelőször a gyerekek kerültek ágyba. Az apa vagy az anya megáldotta őket, meghintették őket szenteltvízzel, és jobb kezük hüvelykujjával keresztet rajzoltak a homlokukra. A gazda, miután ellátta az állatokat, még egyszer körülnézett az udvarban és az istállóban, aztán ő is nyugovóra tért. A napi munka elvégeztetett.

Georg Hidas-Herbst

Meine Kinderheit

Im Sommer fuhr ich öfters mit dem Kutscher um Sand. Meine Großmutter hatte einen Weingarten, wo zur Gießerei ein sehr guter gelber Sand zu finden war. Im Weingarten stand ein mächtiger Kirschenbaum, mehrere Obstbäume und Weinstöcke. Im Jahre 1926 war ein sehr großer Sturmwind. Unser Wagen mit 2000 Kg Sand war eben zwischen dem Weingarten und der Bahnstation. Es blitzte und donnerte, und der große Regen hat uns erwischt. Der Regen und Wind war fürchterlich, so was habe ich nur in Filme gesehen. Neben uns am Weg brachen 60jährige Kirschenbäume wie Zündhölzer entzwei. Der Kutscher ging neben den Pferden und führte sie. Ich hatte nur eine kurze Hose und ein Hemd an. Eine halbe Stunde standen wir auf einem windstillten Ort, dann fuhren wir auf die Bahnstation. Ich lief zu der bekannte Bauernfamilie Sonntag, die mit uns verwandt war um mich aufzuwärmen und meine Kleidung zu trocken. Das Dorf schaute aus wie nach einer Schlacht. Sämtliche Häuser waren ohne Dachziegel und viele Leute standen auf der Straße.

Mein Vater staunte sich, daß wir mit den Pferden und Wagen gesund nach Hause kamen. Am anderen Tag fuhren wir wieder in den Weingarten um Sand, da sahen wir den riesengroßen Kirschenbaum auf der Erde liegen. Einige Wurzeln waren noch in der Erde, andere standen himmelwärts. Der Baum war bestimmt schon 60-70 Jahre alt. Im Herbst wurde dann der Baumriese ausgehackt. Die feine Kirschen konnten wir noch abpflücken.

Am 15. August war der Kirchtag. Vormittag war eine deutsche Messe (Hochamt) und Umgang auf dem Kirchenplatz. Die Gäste kamen aus Budapest und aus der Umgebung. Mit der Kutsche wurden sie von der Bahnstation abgeholt. Am Kirchtag waren immer sehr viele Gäste eingeladen. Bei uns waren manchmal 15-16 Gäste. Die Zelten waren schon vor ein-zwei Tagen auf dem „Rummelplatz” (eigentlich Marktplatz) aufgestellt. Das Ringelspiel, die Hutsche, die vielen Spielzeuge, Leckereien in den Zelten waren für uns das Märchenland. Ich kaufte jedes Jahr eine Mundharmonika (Piccolo). Daran lernte ich alle bekannten Lieder zu spielen. Unter unserer Gästen war ein alter Herr, der eine Gitarre mitgebracht hatte. Nach dem Mittagessen sang er schöne deutsche Lieder mit der Begleitung seiner Gitarre. Das war für mich immer ein Wunder. So schön war die Musik! Ich war immer traurig, als der Kirchtag zu Ende war und die Bazarleute ihre Zelten am zweiten Tag abgeräumt hatten.

Eine tragische Geschichte konnte ich jahrelang nicht vergessen. Vor meinen Augen geschah es, wie ein betrunkenener Bursch auf einer Schiffhutsche so hoch

hutschte, daß er schwindelig wurde und ist so unglücklich heruntergefallen, daß er gestorben ist.

Der schöne Sommer ist wieder vorbei, und ich mußte als zehnjähriger täglich nach Budapest in die Bürgerschule fahren.

Aber im Herbst waren noch warme Tage und bald ist das Weinlesen angekommen. Wenn das Weinlesen auf Werktage fiel, durfte ich natürlich nicht daheim bleiben. Aber es war meistens am Wochenende. Bei Kukuruzschälung waren bei uns mehrere Leute. Während der Schälung wurden alte Sagen, Märchen und fürchterliche Hexengeschichten erzählt. Alte deutsche Volkslieder wurden gesungen. Schade, daß diese alten Herbststimmungen in der Zukunft verschwunden sind! Von dem Lehrerseminar (Esztergom) schrieb ich einmal meinem Freund Rudi Wiest die folgende Zeile: „Wie schön war es zu Hause beim Kukuruzschälen!“

Nach Budapest, in die Schule zu fahren war nicht leicht. Ich mußte schon um halb sechs aufstehen. Der Zug fuhr um einviertel sieben von Werischwar ab und Nachmittag um dreiviertel vier Uhr bin ich nach Hause gekommen. Nach dem Essen begann ich das Lernen.

In Altöfen (Óbuda) mußten wir umsteigen. Ein kleiner Zug mit drei Waggonen fuhr nach Ofen (Buda) weiter. Unsere Lokomotive war eine Zwegmaschine.

Meine Bücher, Hefte usw. trug ich in einem Rucksack. Die Jause war immer das tägliche Schmalzbrot. Im Winter nahm ich noch gebratene Quitten mit. Im Zug spielten wir oft mit einem Tennisball (Köpfen). Die kleinere Gepäckhalter waren das Tor, sie waren die „Netzen“. Dorthin mußten wir den Ball köpfen.

In dieser Bürgerschule war ich Mitglied des Gesangchores. Die Gesang- und Turnstunde hat mir sehr gut gefallen. Die Deutschstunde war für uns sehr leicht, denn wir lernten schon einige Jahre deutsch, und auch von Daheim brachten wir viele Sprachkenntnisse.

In der Bürgerschule lernte ich gut, so wurde ich leicht in das Lehrerseminar aufgenommen.

Als ich weinend noch als Kind mit 14 Jahren nach Esztergom in das Lehrerseminarium gefahren bin, meinte ich, mein Herz zerbricht. Ich war mit 14 Jahren doch ein Kind noch, als ich das Elternhaus verlassen habe. Für mich war diese Reise sehr schwer, denn bis her hatte ich doch alle Nächte in meinem Vaterhaus verbracht.

Der kleine Jurgal (Georg), wie mich meine Großmutter Herbst nannte, ging fort und nach fünf Jahren kam ein ernsthafter Junge ins Vaterhaus zurück.

Ich dachte tausendmal an diejenige Menschen, die mich in meiner Kinderzeit auf die schönen, heiteren Wege geführt hatten.

(Ende)

Egyedül nem megy

Január közepén egy halál szokványos péntek este a Gilde söröző volt a PSC új foci-főtanácsának a találkahelye. Az égiek rendelkeztek róla, hogy a létszám korlátozott legyen, habár a hipp-hopp lehullott hótakaró akár jelképes is lehet: borítsunk fátylat a múltira. De az újrakezdéshez sem éppen ideálisak az útviszonyok – csúszik, kátyúk vannak stb. Ami reményt keltő egy picinykét, hogy „ködfoltok” nincsenek, és mindenki őszintén bízik a „tisztánlátásban”.

Az útinformos kitérő után Nanyista úr, az új elnök röviden kitért az öröklött rendezetlenségekre, adminisztratív hiányosságokra, de nem kívánt pálcát törni az előd feje felett. A közmondás szerint ugyanúgy „Egy fecske nem csinál nyarat”, de a Potyka az más... Ő mélyen belenyúlt a bugyellárisába, szép kerek összegekért vett egy nagy nyaláb fény sugarat, és igenis csinált nekünk nyarat. Mi sütkéreztünk és barnára sült arccal elégedetten lapozgattuk a szaksajtót, büszkék voltunk, hogy újoncként végig az NB III. spiccén vagyunk, ami népiesen szólva: nem semmi dolog.

Aztán jött a tél, és valahogy jégre vitte a csapatot. Hogy Kovács úr részéről mi motíválta a mennybemenetelt és a későbbi botladozást, ennek taglalásába nemigen kívántak belebonyolódni a résztvevők. Mottóként viszont beugrott a Garas-Kern sikerdal: „Egyedül nem megy”. Ez valahogy megadta a további alaphangot. Nem klikkek és szekértáborok kellene, megváltó is csak egy került szóba, bemutatták az új tréneret, a vasas sokszoros válogatottját, a legendás Mathesz Imrét.

Az anyagiakról szólván – ami az egész történet hinterlandját jelenti –, egy durván hármas tagolódású szponzori konstrukció kezdett kirajzolódni: Önkormányzat + helyi multik (Terranova, Liegl...), a helyi tehetősebb és a sportért áldozni hajlandó vállalkozói szféra (itt mindkét esetben komoly tárgyalási alap a reklámlehetőség), aztán természetesen a közönség, az igazi drukker, akik kedvéért ez a játék zajlik, és akiknek szívügyük a maholnap várossá avanzsáló Vörösvár ilyen szintű rangja és presztízse. (Itt a bérletek, a kétkezi segítség és bármilyen más felajánlás került szóba.) Sajnos – vagy akár hál' istennek –, megszűntek a nagy központi elosztórendszerek, és a még nem

kristálytisztá új modell hivatott a továbbéléshez az anyagi eszközöket előteremteni. Biztosan nagy szervezőkészséget igényel különböző érdekszférákat erre ráhangolni, és elhittetni velük, hogy a nem kis áldozattal elért pozíciót valahogy tartani kell. Nem kell felhőtlen álmokat kergetni a még magasabb osztályokról, de egy NB III-as csapat igenis dukál Vörösvárnak. A múlt havi számban olvashattuk, mit mondott Minarik Ede, a mosodás: „Kell egy csapat!” Bármilyen elcsépett, de kell. Hoppá! De hát van is, van egy jó kis Duna csoport (Dorog, Pénzügyőr stb.), s egy lelkes, majd kétezres közönség.

A közönség apropóján szóba került a szomszéd települések futballklubjaival fenntartandó baráti viszony, hogy Csaba, Szentiván, Solymár, Csobánka, Szántó tehetséges focistái az általunk képviselt magasabb osztályban játszhasanak, élvezve az ezzel járó, jövőjüket még jobban meghatározó előnyöket, a sanszot arra, hogy akár még feljebb kerülhessenek. Nem beszélve arról, hogy a környékről származó futballzenik nálunk való szereplése milyen nézőszám-növekedést jelent.

Készült még a Gilde sörcentrumban egy rögtönzött anyagiáldozat-felmérő teszt, névvel és számokkal. A kijött végösszeg a kalkulált havi költségvetés több mint harmadát képes fedezni. A történelmi hűség kedvéért, nem voltak sokan, de az egyik főszponzor soknullás összege meghatározó volt. Poénkodhatnék még a szaknévsorral, aki számít, benne van – nem mindenki „volt benne”, aki számít, de számítanak rájuk.

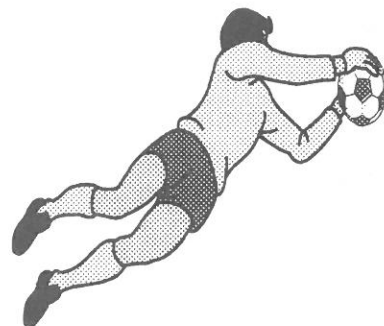
Ha már szaknévsor, akkor legyen... Volt itt, kérem, hentes, fuvaros, mérnök, boltos, szódás, tanár... Aztán még néhány rendes ember, meg Zuzu, az ificsapat régi-új edzője.

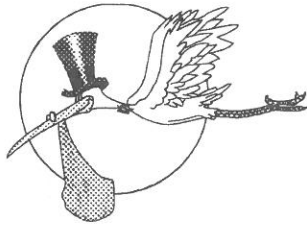
Végezetül mindenféle érzélgős nyalókáságot félre téve, ez igenis nagyon sokunknak kellemes vasárnapi főprogram a gőzölgő húsleves meg a prézlis hús után. Az Autós csárdától, a Sógor kocsmáig, a Csirke bártól a Csülök csehőig..., aztán még a szomszéd falvakból is jönnek páran... Kezet rázunk, biccentünk, köszöntjük egymást, szervusz, hogy vagy, rég láttalak, mi újság? Talán nem hidegülünk tovább.

Es ami még elolvast, ha nyer a csapat.

U. i.: Nem kényszer, de illik tudomásul venni, ez nem koldulás. Tudjuk, senki sem fejlődik, de szponzorok nélkül nem megy. Igaz, Kern András? Igaz, Garas Dezső? Egyedül nem megy.

Garai

Megérkeztek

Bánhidi Renáta – december 15.
Bánhidi Gábor és Rudolf Mónika leánya
Szent Erzsébet u. 122.

Árva Attila – december 17.
Árva Attila és Tóth Iлона fia
Görgey u. 77/a

Hámori Balázs – december 22.
Hámori Gábor és Szabó Mónika fia
Hunyadi u. 12.

Fritz Adél – december 26.
Fritz István és Skripek Rozália leánya
Deák Ferenc u. 25.

Nagy Péter – január 12.
Nagy István és Peller Rozália fia
Kandó u. 8.

Palovits Zoltán – január 12.
Palovits Zoltán és Manhertz Anikó fia
Fő út 79.

Purcsi Viktória – január 23.
Purcsi Zoltán és Debreceni Annamária leánya, Kisfaludy u. 54.

Simon György – január 23.
Simon György és Steixner Mária fia
Szabadság út 63.

Eltávoztak

Breier János – december 30.
Belánszki Iлона férje, 60 éves
Báthory u. 12.

Prekler Ferenc – december 30.
Prekler Ferenc és Vakán Natália fia
44 éves, Kápolna u. 85.

Schuck Teréz – január 2.
Marlok János özvegye, 73 éves
Tompai M. u. 10.

Wohl Teréz – január 2.
Schreck János özvegye, 93 éves
Szabadság út 32.

Lauchsz István – január 10.
Solt Katalin férje, 68 éves
Jókai u. 18.

Halmschlager Mária – január 15.
Scheller Mátvás özvegye, 87 éves
Várkert u. 3.

Jurak Katalin – január 15.
Peller József özvegye, 81 éves
Szabadság út 50.

Lieber Katalin – január 15.
Mentsik József özvegye, 90 éves
Szent János u. 1.

Nagy Jenő – január 16.
Hajda Mária Gizella özvegye, 62 éves
Madách u. 7.

Sziráczi Rozália – január 19.
Bogár János özvegye, 74 éves
Albertirsa, Deisi út 21.

Nick Anna – január 23.
Pekó Márton özvegye, 88 éves
Eperjesi u. 7.

Mezei Erzsébet – január 24.
Mezei József és Simon Mária leánya, 44 éves
Fő út 147. (Szociális Otthon)

Bellovics Ferenc – január 25.
Ziegler Teréz özvegye, 77 éves
Szabadság út 3.

Fetter Mária – január 28.
Spiegelberger József özvegye, 85 éves
Fő út 27/a

A POLGÁRŐRSÉG KÖZLEMÉNYE

Tisztelt Pilisvörösvári Polgárok!

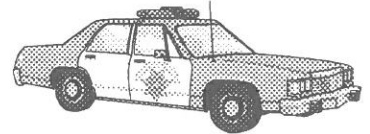
Tájékoztatnom önöket, hogy a Pilisvörösvári Polgárőr Egyesület létrejött, és 1995. augusztus 11. óta (jelenleg 36 fővel) hivatalosan működik. Egyesületünk vezetősége és tagsága nevében szeretném megköszönni a megalkulásunkhoz és működésünkhöz nyújtott anyagi és erkölcsi támogatást. Kérem, hogy a jövőben is támogassanak bennünket, hogy segíteni tudjunk a rendőrségnek a község közrendjének és közbiztonságának javításában.

Létszámunkat legalább 50 főre szeretnénk növelni, így kérjük azokat, akik személyesen is segíteni akarnak, vállalva a társadalmi munkát, lépjenek be sorainkba. Tisztelettel:

Kárpáti János
az egyesület elnöke

KÉK HÍREK

Pilisvörösvár területéről 1996. január hónapban az alábbi bejelentések érkeztek:

- 2 közlekedési baleset (1 halálos kimenetelű gyalogosgázolás, 1 könnyű sérüléses)
- 2 lakástűz (1 gyújtogatás – 1 személy bennégett, 1 elektromos hiba miatt)
- 1 rendkívüli halál (a lépcsőn megcsúszott)
- 22 hétvégiház-feltörés
- 4 lopás (1 gépkocsi, 1 gázóra, 1 rádiótelefon, 1 pár cipő)
- 2 betöréses lopás (Tsz-telep, 1 lakás)
- 2 gépkocsifeltörés
- 1 csoportos garázdaság (a Modern presszóban)
- 1 testi sértés + magánlaksértés
- 3 családi botrány

Sajnos továbbra is magas a hétvégiház-feltörések száma, bár az elmúlt hónapban a Bányatelepen és környékén az elkövetők felderítésére figyelőszolgálatot is szerveztünk, mellyel csak annyi eredményt sikerült elérnünk, hogy ennek időszakában a figyelő területen nem történt betöréses lopás. A nyomozást ezekben az ügyekben (újabb adat felmerülése esetén a lezártakban is) tovább folytatjuk. Kérjük a lakosságot, hogy aki valamilyen információval tud szolgálni, jelentkezzen a rendőrsőrsön. Itt jegyzem meg, hogy nem feltétlenül arra gondolunk, hogy közvetlen tanúi vannak a hétvégiház-feltöréseknek (adatgyűjtéseink során tanú eddig még nem jelentkezett, bár az elkövetések igen magas száma miatt ennek is van reális lehetősége), hanem arra, hogy az eltulajdonított értékeket feltehetően itt a környéken is megpróbálták értékesíteni. Erdemleges adat lehet számunkra, ha valakinek viszonylag olcsó áron műszaki cikkeket (általában kisebb méretű televíziót, rádiót, magnót, háztartási gépeket, elektromos kéziszerszámokat), használt háztartási cikkeket (edényt, étkezésletet, gázpalackot) vagy ruhaneműket, takarókat kínáltak vagy kínálnak fel eladásra.

Számunkra nagyon nehéz azonosítani az azonosítási számmal nem jelzett eltulajdonított tárgyakat. Ezért kérjük a tulajdonosokat, ha bárhol felismerik vagy felismerni vélik ellopott tárgyaikat, értesítsenek bennünket.

Néhány szóval a közlekedési helyzetről. Sajnos – bár még csak az év eleje van – már történt egy halálos kimenetelű közlekedési baleset. Általában hajlamosak vagyunk a 10-es főút átmenő forgalmára hárítani a gondokat. Január hónapban két alkalommal tartottunk Pilisvörösvár területét is érintő közlekedési akciót. Ebből egyik esetben sebességmérő műszeres ellenőrzést is végeztünk. Az eredmény elszomorító. Kalkulálva azzal a ténnyel is, hogy az autósok előre jelzik egymásnak a „trafi”-t – úgymond levillogják –, az ötórás ellenőrzés alatt közel 70 fővel szemben szabtuk ki helyszíni bírságot gyorshajtásért, és további 11 fővel szemben indult eljárás a sebesség jelentős túllépése miatt. Ami még érdekessége és elgondolkodtató ténye ennek a statisztikának, hogy a megbüntetett autósok több mint egyharmada vörösvári lakos.

Juhász József rendőr százados
őrsparancsnok

MUNKARUHA MINTABOLT

Női – férfi; köpeny, nadrág, overáll, öltöny, mellény, kötény, kendő, sapka, bakancs, papucs... stb.

Egyedi gyártást is vállalunk méret után, emblémázással is.

Cím: Pilisvörösvár, Szabadság út 10. (FOTO PORST)
Nyitva: hétköznap 10-18, szombaton 8-12 óráig.

Szerszámüzlet B-93 BT.

Vágó-, tisztító- és csiszolókorongok, minőségi és olcsóbb árfekvésű mechanikai kéziszerszámok, SKIL elektromos gépek, MUNGO rögzítéstechnika, mérőeszközök, kőművszerszámok, csavarok...

Nyitvatartási idő:
hétfőtől péntekig 8-17-ig
szombaton 8-13-ig

Fő út 109. Tel.: 06-60-347-682

ZONGORASZERVIZ

hangolás, javítás, felújítás

HANGSZERKERESKEDÉS

új és használt hangszerek forgalmazása
vétel – eladás – bérlet

Marlok Endre
hangszerésmester
2085 Pilisvörösvár,
Szent Erzsébet u. 36.
Tf.: 06-26-331-623
06-20-438-048

Angol, német, francia, olasz
nyelvtanfolyamok
Pilisvörösváron

a Községi Házban:

- angol középfokú
nyelvvizsga-előkészítő
- 10 napos angliai
nyelvtanfolyam Kentben
június 22-től

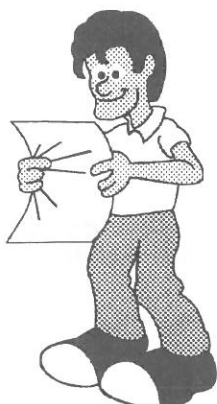
BRITANNICA
Nyelvtanúdió
Tel.: 367-198

DR. NÉMETH JUDIT

ÜGYVÉD

értesíti kedves ügyfeleit,
hogy áthelyezte irodáját
Pilisvörösvár, Dózsa Gy. út
21. szám alá.

Ügyfélfogadás:
Hétfő, kedd, csüt.: 17-19 óráig.
Tel.: 26-330-780

Várjuk Kedves Olvasóink írásait, leveleit, észrevételeit a község ügyeivel és az újsággal kapcsolatban. Kérjük, írásait lapzártáig, a hónap utolsó munkanapjáig adják le.

Az újságban megjelenő írások nem tükrözik feltétlenül a szerkesztőbizottság és a felelős szerkesztő véleményét. Név nélküli és a személyiségi jogokat sértő írásokat nem teszünk közzé.

Újságunk minden hónap harmadik hetében jelenik meg. Keressék az üzletekben!

**Köszönjük, hogy
a Vörösvári Újságot
árusítják:**

Baba Bungí
Fogarasy Élelmiszerbolt
Foto Porst
Gyógyszertár
Havas Kiskereskedés
Hírlapárusok
Keceli Vegyeskereskedés
Könyvesbolt
Községi Könyvtár
Krausz Mezőgazdasági Bolt
Liget ABC
Margit Minimarket
Német Nemz. Gimnázium
Pataki Élelmiszerbolt
Polgármesteri Hivatal
Szintai Papírbolt
Sztinka és Mirk
Vizöntő Gyógyszertár

KÉPTELENSÉG!?

Képtelenség, ha a gyerekszoba fala csupaszon marad.
Képtelenség, ha a nappali falára nincs egy odaillő kép.
Képtelenség, ha ezért a pesti boltokban kell kóborolni.

Elég a **kép**-telenségből !

100

művészi nyomat és reprodukció,

300

olasz és német fa és fém képkeret,

3000

poszter Európa legnagyobb katalógusából !

A **mesebolt**

belső termében – február elsején – megnyitotta
művészi nyomat-, poszter- és képkeret-kereskedését,
Pilisvörösvár főterén, a Községháza mellett.

Nyitva: Hétfő - péntek **9-20 h**, szombat **8-13 h**.

Telefon : 06 - 20 - 352 - 670

Vörösvári Újság

WeriSchwarzer Zeitung

Pilisvörösvár Nagyközség Önkormányzatának közeleti havilapja

Felelős kiadó: Grószné Krupp Erzsébet / Szerkesztőbizottság: Dr. Für Zoltán, Müller János, Pótliné Herbai Ágnes

Felelős szerkesztő: Fogarasy Attila / A szerkesztőség címe: Német Nemzetiségi Gimnázium és Külkereskedelmi

Szakközépiskola, 2085 Pilisvörösvár, Szabadság út 21. Tel.: 06-26-330-140

Készült Pénzes Károly nyomdájában (Solymár, Mátyás Király út 7. Tel.: 06-60-347-023, 06-30-420-049)

Nyomdai előkészítés: Fogarasy Attila